

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Georges Bataille
Gözün Öyküsü*

Türkçesi: Yaşar Avunç



*SEL

GÖZÜN ÖYKÜSÜ*

GEORGES BATAILLE, 1897 doğumlu Fransız yazar, düşünür. Başlangıçta sürrealizm hareketine yakınlık duyduysa da kısa süre sonra André Breton’la aralarındaki fikir ayrılıkları yüzünden o çevreden uzaklaştı. Komünizme bağlılıktan Sovyetler ve Stalin eleştirisine; gerçeküstücülerin yanı sıra “aforoz edilenler”le sürdürdüğü ilişkiye ve André Breton’a yönelik saldırılarına; *Documents*, *Acéphale* gibi çıkardığı dergilere ve kurduğu “cemaatler”e dek, Bataille, aykırı bir düşünce ve edebiyat evreninin insanı olmuş, yaşamın trajik ve diyonizyak yanını vahşete ve ölüme varana dek yüceltmıştır.

Michel Foucault’nun “Bu çağın en önemli yazarlarından biri” olarak tanımladığı Bataille, yalnızca Fransız çağdaş yazını üzerinde değil, evrensel bir yazın ve düşün uğrağı üzerinde de kalıcı izler bırakmıştır. Entelektüel çevrelerde özellikle erotizm üzerine yazıları ve edebi eserleriyle ilgi gören Bataille’dan *Gözün Öyküsü* (çev. Yaşar Avunç, 2018), *Lanetli Pay* (çev. Işık Ergüden, 2017) ve *Rahip C.’nin* (çev. Didem Eryar, 2017) ardından *Gözün Mavisi*, *Le Mort*, *Le Petit* ve *Le Proces de Gilles de Rais* de yayın programımızdadır.

***SEL YAYINCILIK**

Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

<http://www.selyayincilik.com>

E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM:

Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu - İstanbul

E-mail: siparis@selyayincilik.com

Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

***SEL YAYINCILIK: 915**

ISBN 978-975-570-923-9

GÖZÜN ÖYKÜSÜ

Georges Bataille

Roman

Özgün Adı:

Histoire de l'œcil

Türkçesi: Yaşar Avunç

© Pauvert, département des éditions Fayard, 1967, 1979, 2000

© Sel Yayıncılık, 2015

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı

Editör: Işık Ergüden

Yayına hazırlayan: Mısra Göknyıldız

Kapak tasarım ve teknik hazırlık: Ecenur Sabak

Birinci Baskı: Nisan, 2018

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaası

Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203

Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

Georges Bataille

Gözün Öyküsü

Türkçesi: Yaşar Avunç

Roman

İÇİNDEKİLER

Kedi Gözü	7
Normandiya Gardırobu	13
Marcelle'in Kokusu	19
Güneş Lekesi	23
Kan Sızıntısı	29
Simone	33
Marcelle	39
Ölü Kadının Açık Gözleri	43
Müstehcen Hayvanlar	47
Granero'nun Gözü	51
Sevilla Güneşi Altında	57
Simone'un Günah Çıkarması ve Sir Edmond'un Ayini	61
Sinek Bacakları	67
Gözün Öyküsü'nün Devam Planı	81

George Bataille'ın ilk kitabı kabul edilen *Gözün Öyküsü* 1928 yılında Lord Auch müstear adıyla yayınlandı. “Gözün Öyküsü’nün Devam Planı” ilk defa 1967 baskısında yer aldı.

Kedi Gözü

Yalnız büyütüldüm. Anımsayabildiğim kadarıyla cinsellikle ilgili şeyler hep kafama takılmış, beni kaygılandırmıştı. Yaşı-tım olan bir genç kıza, Simone'a, X... plajında rastladığımda on altı yaşlarındaydım. Ailelerimiz uzaktan akraba olduğun-dan çabucak yakınlık kurmuştuk. Tanıştıktan üç gün sonra Simone'la ben onun villasında yalnız kalmıştık. Siyah bir ön-lük giymiş, kolalı bir yaka takmıştı. Önlüğünün altında sanki çıplakmış gibi görüldüğü için o gün daha da şiddetli bir hal alan bu kaygımı onun da paylaştığını sezmeye başlamıştım.

Dizlerinin üstüne kadar çıkan siyah ipek çoraplar giyi-yordu Simone. Onu henüz kıcına kadar (Simone için kul-landığım bu sözcük bana seksle ilgili en güzel sözcüklerden biri gibi geliyordu) görememiştim. Fakat, önlüğünü hafifçe kaldırırsam arkasını çınlıçplak göreceğimi düşünüyordum.

Koridorun bir köşesinde kedi için süt dolu bir tabak du-ruyordu.

“Tabaklar üstlerine oturmak için yapılmıştır,” dedi Simone. “Bahse var mısın? O tabağın üstüne oturacağım.”

“Buna cesaret edemeyeceğine bahse girerim,” dedim, soluğum kesilerek.

Hava sıcaktı. Simone tabağı küçük bir sıranın üstüne koyup karşıma geçti, gözlerini bana dikip kıcını sütun içine daldırarak oturdu. Yüzüme kan hücum etmişti, titriyordum; o, pantolonumu geren sertleşmiş kamışımı seyrederken, ben bir süre önünde öylece kalakaldım. Ayaklarının dibine uzandım. Kımıldamıyordu artık. Beyaz sütun içinde yüzen “pembe ve kara et”ini ilk kez gördüm. İkimizin de yüzü kıpkırmızı, kımıldamadan uzun süre öylece kaldık.

Simone ansızın ayağa kalktı: Süt baldırlarından çoraplarına süzüldü. Tek ayağını sıranın üstüne koyup, ayakta, tepemde mendiliyle silindi. Ben de yerde kıpırdayıp durarak elimle kamışımı ovuşturuyordum. Birbirimize dokunmadan neredeyse aynı anda doyuma ulaştık. Ama annesi eve döndüğünde, alçak bir koltuğa oturup, genç kızın anasının kollarında büzüldüğü bir andan yararlanarak, görünmeden önlüğünü kaldırıp elimi onun sıcacık bacaklarının arasına daldırdım.

Yeniden otuzbir çekme sabırsızlığı içinde koşarak evime döndüm. Ertesi gün, gözlerimin etrafında mor halkalar oluşmuştu. Simone yüzüme dikkatle, uzun uzun baktı, başını omzuma gömüp, “Artık bensiz otuzbir çekmeni istemiyorum,” dedi.

Aramızda öyle sıkı fıkı, öyle zorunlu bir aşk ilişkisi işte böyle başladı ki birbirimizi görmeden bir hafta geçirmemiz bile neredeyse olanaksızdı. Bu konuda hiç konuşmadığımızı söyleyebilirim. Benimle birlikteyken benimkilere benzer, anlatılması güç duygular hissettiğinin farkındaydım. Arabayla sürat yaptığımız bir günü anımsıyorum. Bisikletli genç ve güzel bir kızı ezmiştım; tekerlekler neredeyse kızın boynunu

koparmıştı. Uzun süre kızın ölüsünü seyrettik. Kısmen mide bulandırıcı, kısmen de çok hoş bu et yığınının uyandırdığı dehşet ve umutsuzluk duygusu, genellikle birbirimize baktığımızda içimizde uyanan duyguyu hatırlatıyordu. Simone genelde sade bir kızdı; uzun boylu ve güzeldi; ne bakışlarında ne sesinde umut kırıcı bir şey vardı. Ama duyguları altüst eden şeylere öylesine susamıştı ki, en ufak bir çağrıyla gözlerini kan bürüyor, yüzü, sonsuz mutluluk ve vicdan rahatlığı hissini yok eden her şeyi, ani dehşeti, cinayeti çağrıştıran bir niteliğe kavuşuyordu. Yüzündeki bu sessiz, mutlak kasılmayı –ben de aynı hissi paylaşıyordum– kıcını tabağın içine daldırdığı gün ilk kez gördüm. Doğrusu, böyle anlar dışında pek dikkatle bakışmıyorduk. Yalnızca, boşaldıktan sonraki kısa gevşeme anlarında dinginleşip eğleniyorduk.

Bununla birlikte, uzun süre sevişmeden geçirdiğimizi burada söylemeliyim. Buna rağmen oyunlarımızı oynamak için tüm fırsatlardan yararlanıyorduk. Kesinlikle utanmaz değildik, tersine; ama bir tür huzursuzluk ikimizi de utanca meydana okumaya zorluyordu. Nitekim, benden artık tek başıma otuzbir çekmememi isteyeli çok kısa bir süre geçmişti ki (bir yarın tepesinde bulunuyorduk), pantolonumu indirip beni yere yatırdı, eteklerini toplayıp karnımın üstüne oturdu ve kendinden geçmeye başladı. Sperminle ıslanan parmağımı kıcına sokmuştum. Sonra, başı kamuşımın altında kalacak şekilde yere uzandı ve kıcını dizleriyle omuzlarımdan destek alarak havaya kaldırıp bana yaklaştırdı, ben de başımı bu kıcın hizasında tutuyordum.

“Şimdi kıcıma gelecek kadar havaya işeyebilir misin?” diye sordu.

“Elbette,” diye yanıt verdim, “ama giysin ve yüzün sidik içinde kalacak.”

“Olsun,” diye kestirip attı. Ama dediğini yapar yapmaz onu yeniden ıslattım, bu kez beyaz spermle.

Bu sırada denizin kokusu ıslak kumaşların, çıplak karınlarımızın ve spermin kokusuna karışıyordu. Akşam oluyordu. Biz hiç kıpırdamadan bu pozisyonda dururken, birinin otları ezerek yürüdüğünü işittik.

“Kıpırdama,” diye yalvardı Simone.

Ayak sesleri kesilmişti, yaklaşan kim olduğunu göremiyorduk, ikimiz de soluklarımızı tutmuştuk. Simone’un böyle yukarı kalkmış kıcı doğrusu bana güçlü bir yakarış gibi geliyordu: Kusursuz bir kıçtı bu; dar ve hoş kaba etlerinin ayrığı derindi. Yaklaşmakta olan o bilinmeyen erkek ya da kadının da birazdan dayanamayıp soyunmak zorunda kalacağından kuşku duymuyordum. Ayak sesleri yeniden duyulmaya başladı. Sanki birisi koşuyordu. Çok güzel bir genç kızın, kız arkadaşlarımız arasında en saf ve en duygulandırıcı olan Marcelle’in ortaya çıktığını gördüm. Olduğumuz halde, parmağımızı bile oynatamayacak denli kasılıp kalmıştık. Zavallı arkadaşımız ansızın hıçkıra hıçkıra ağlayarak otların arasına yığıldı kaldı. Ancak o zaman birbirimizden ayrılıp kendinden geçmiş bu bedenın üstüne atıldık. Simone kızın etekliğini kaldırdı, külodunu sıyırdı ve kendininki kadar güzel yeni bir kıcı bana büyük bir coşkuyla gösterdi. Bu kıcı kudurmuşçasına öptüm. Artık tek gizlediği şeyi hıçkırıkları olan o tuhaf Marcelle’in beline bacaklarını dolamış Simone’un kıcını da okşuyordum.

“Marcelle,” diye bağırdım, “yalvarırım, artık ağlama. Beni dudaklarımdan öpmeni istiyorum.”

Simone da onun tüm bedenine sevgi dolu öpücükler kondurarak güzel düz saçlarını okşuyordu.

Bu arada hava fırtınaya çevirmişti. Geceyle birlikte düşmeye başlayan iri yağmur damlaları çok sıcak ve havasız bir

günün yol açtığı bunalıttan sonra bizi rahatlatmıştı. Denizden korkunç bir gürültü gelmeye başlamıştı bile. Bu gürültüyü art arda patlayan uzun gökgürültüleri bastırıyor, çakan şimşekler sessizliğe gömülmüş genç kızların muncıklanan kışlarının güpegündüz görülmesini sağlıyordu. Üçümüzün de bedenleri hoyratça bir taşkınlıkla coşmuştu. İki genç ağız kırım, taşaklarım ve kamışım için çekişiyordu, ben de tükürük ve spermden ıpslak olmuş bacaklarımı durmadan açıyordum. Sanki bir canavarın pençesinden kurtulmak istiyor gibiydim. Ama bu canavar hareketlerimin şiddetinden başka bir şey değildi. Sonunda sıcak bir yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı; sular bedenlerimizin üstünden sel gibi akıyordu. Şiddetli gök gürlemeleri bizi her defasında sarsarak kudurganlığımızı artırıyor ve her şimşek çakışında cinsel organlarımızı görüp giderek daha fazla çılgılık atıyorduk. Simone çamurlu bir su birikintisi bulmuş, her yanını çamura buluyordu: Çamurla mastürbasyon yapıyor, kırbaç gibi vuran sağanak altında doyuma ulaşıyordu. Başım çamura bulanmış bacaklarının arasında sıkışmış, yüzüm çamurun içine gömülüydü. Bir kolunu Marcelle'in beline dolamış olan Simone, diğer eliyle Marcelle'in bacaklarını kuvvetle çekip ayırarak onun kıcını muncıkliyordu.

Normandiya Gardırobu

Bu dönemden itibaren Simone kıcıyla yumurta kırmak gibi tuhaf bir çılgınlığa kaptırdı kendini. Bunu yapmak için salondaki bir koltuğa tepesi üstü yerleşip, sırtını koltuğun arkılığına dayıyor, bacaklarını bana doğru sarkıtıyordu; ben de böylece otuzbir çekerek spermimi yüzüne fışkırtıyordum. Bu sırada yumurtayı kış deliğinin tam üstüne koyuyordum. Derin yarığın içinde bu yumurtayı oynatmaktan zevk alıyordu. Spermim fışkırmaya başladığı sırada kalçalarıyla yumurtayı kırıyor, kendi de doyuma ulaşıyordu. Bense yüzümü kıcına daldırarak bol miktardaki bu pisliğe bulanıyordum.

Bu oyun sırasında annesine yakalandık, ama, son derece yumuşak bu kadın, örnek bir yaşam sürmüş olmasına karşın, bizi ilk kez yakaladığında tek kelime etmeksizin oyunu muza seyirci kalmakla yetindiğinden kendisini fark etmemiştik. Kapıldığı dehşetten ağzını açamamış olabilir. İşimizi bitirdikten sonra çabucak etrafı toparlamaya başlamıştık ki onu ayakta, kapıda gördük.

“Hiçbir şey görmemiş gibi yap,” dedi Simone ve kıcını silmeye devam etti.

Acele etmeden dışarı çıktık.

Birkaç gün sonra, Simone bir garajın çatısında benimle jimnastik yaparken, onu görmeksizin aşağıda duran annesinin üstüne işedi. Zavallı dul kenara çekilip bize öyle kederli gözlerle ve öyle çaresizce baktı ki, bu bakış oyunlarımızı iyice kıskırttı. Simon kahkahalar atarak emekler halde kıcını yüzüme sokarken, ben de eteğini kaldırıp, annesinin karşısında onu çıplak görmekten mest olmuş bir halde otuzbir çektim.

Marcelle’e sokakta rastladığımızda onu görmeyeli bir haftadan fazla olmuştu. Bu sarışın, utangaç ve safça dindar kız bizi görünce öyle kızardı ki Simone onu alışılmadık bir sevecenlikle kucakladı.

“Sizden özür diliyorum,” dedi Simone ona alçak sesle. “Geçen gün olanlar kötüydü. Ama bu şimdi arkadaş olmamıza engel değil. Söz veriyorum: Bundan böyle size dokunmaya kalkışmayacağız.”

İradesi adamakıllı zayıf olan Marcelle bizi izleyip, birkaç başka arkadaşla birlikte Simone’un evine çaya gelmeyi kabul etti. Ama çay yerine bol bol şampanya içtik.

Marcelle’in yüzünün kızardığını görmek bizi heyecanlandırmıştı. Simone’la ben birbirimizin aklından geçenleri anlamıştık. Artık hiçbir şeyin bize geri adım attıramayacağına emindik. Evde Marcelle’in dışında üç güzel genç kız ve iki oğlan vardı. Bu sekiz kişi içinde en büyüğümüz henüz on yedisinde bile değildi. İçki iyice kafayı buldurmuştu, ama ben ve Simone dışında kimse istediğimiz gibi etkilenmemişti. Bir gramofon bizi bu sıkıntıdan kurtardı. Tek başına çılgınca ragtime yapmaya başlayan Simone bacaklarını kıcına kadar herkese gösteriyordu. Aynı şekilde dans etmeye davet edilen diğer genç kızlar da çekingenlik göstermeyecek kadar ne-

şelenmişlerdi. Üstlerinde pantolon vardı, ama pantolonları pek bir şey gizlemiyordu. Yalnızca, sarhoş olup suskunlaşan Marcelle dans etmeyi reddetti.

Sonunda zilzurna sarhoşmuş gibi yapan Simone bir örtüyü eline alıp havaya kaldırarak bahse tutuşmayı önerdi:

“Ben,” dedi, “herkesin önünde bu örtüye işeyebileceğime bahse girerim.”

Ne de olsa, maskara ve geveze yeniyetmelerin toplantıydı bu. Erkeklerden biri Simone’un bunu yapamayacağına bahse girdi. Bahsi kaybedene verilecek cezayı saptamak da kazananın keyfine bırakıldı... Elbette Simone bir dakika bile duraksamadan örtüyü adamakıllı ıslattı. Ama bu gözüpekliği onu iyice çığrından çıkarmıştı. Öyle ki tüm o çılgın gençler kendinden geçmeye başlıyordu.

“Mademki ceza keyfe göreydi,” dedi Simone bahsi kaybedene boğuk bir sesle, “ben de herkesin önünde donunu indireceğim.”

Bu iş kolayca yapıldı. Oğlanın donunu indiren Simone, gülünç görünmemesi için onun gömleğini de çıkardı. Bununla birlikte, ciddi hiçbir şey olmamıştı: Simone arkadaşının kamışını bir eliyle hafifçe okşamıştı sadece. Onun aklı yalnızca Marcelle’deydi. Marcelle ise gitmesine izin verilmesi için bir süredir bana yalvarıyordu.

“Size dokunmayacağımıza söz verdik, Marcelle, neden gitmek istiyorsunuz?”

“Öyle işte,” diye yanıt verdi inatla. (Paniklemiş bir öfkeye kapılmak üzereydi.)

Simone herkesi dehşete düşülerek ansızın yere yuvarlandı. Sanki sara nöbetine tutulmuş gibi, giysileri darmadağınık durumda, kıcı havada, gitgide daha şiddetli bir şekilde sarsan hezeyana kapılmış, soyduğu gencin ayakları dibinde yuvarlanırken birtakım anlaşılmaz sözler söylüyordu.

“Üstüme işe... Kış deliğime işe...” diye yineliyordu bir tür doymazlıkla.

Marcelle gözlerini ayırmadan aynı noktaya bakıyordu: Kıpırmızı kesilmişti. Bana, giysisini çıkarmak istediğini söyledi. Bana bakmıyordu. Önce giysisini, sonra da iç çamaşırlarını çekip çıkardım: Yalnızca çoraplarını ve jartiyerini üstünde bıraktı. Benim kendisine mastürbasyon yapmama ve dudaklarından öpmeme henüz izin vermişti ki salonun ortasından bir uyurgezer gibi geçerek Normandiya gardırobuna gitti ve Simone’un kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra kendisini buraya hapsetti.

Bu gardıropta kendi kendine doyuma ulaşmak istiyor, rahat bırakılması için yalvarıyordu.

Şunu da söylemeliyim ki, hepimiz adamakıllı sarhoştuk, hiç çekinmeden alt alta üst üste yuvarlanıyorduk. Çıplak kalkan oğlan penisini bir kıza emdiriyordu. Simone ayaktaıdı. Eteğini kaldırmış, kışını dolaba sürtüüyödü. Dolaptan, hızlı hızlı soluyarak doyuma ulaşmaya çalışan Marcelle’in sesi geliyordu.

Ansızın inanılmaz bir şey oldu: Tuhaf bir su sesi duyduk ve dolabın kapısının altından önce bir sızıntı, ardından sel gibi bir akıntı gördük. Zavallı Marcelle, dolabında, doyuma ulaşırken bir yandan da işiyordu. Bu olayı izleyen sarhoş kahkahaları, yere düşen bedenlerle, havaya kalkan bacak ve kışlarla, ıslak etekler ve akan spermlerle tam bir sefihliğe dönuştü. Kahkahalar irade dışı hıçkırıklar gibi patlak veriyor, ama kışlara ve kamışlara saldırışları engellemeyi pek başaramıyordu. Ama bir süre sonra zavallı Marcelle’in, kendisi için artık hapishane halini almış o derme çatma helada, giderek şiddetlenen hıçkırıklarla tek başına ağladığı duyuldu.

Yarım saat sonra, biraz ayıldığım için, Marcelle'in gardıroptan çıkmasına yardım etmeyi akıl ettim. Zavallı kız umutsuzluk içindeydi, heyecandan tir tir titriyordu. Beni görür görmez marazi bir dehşete kapıldı. Yüzüm solgundu, kan lekeleri içindeydim, üstüm başım perişandı. Arkamda, pis ve çıplak bedenler şaşırtıcı bir kargaşa içinde yerde yatıyordu. Kırılan bardak parçaları içimizden iki kişiyi adamakıllı yaralamış, kan içinde bırakmıştı. Kızlardan biri kusuyordu. Üstelik birkaç kez öylesine çılgınca bir gülme krizine tutulmuştuk ki, kimimiz giysilerini, kimimiz oturduğu koltuğu ya da döşemeyi ıslatmıştı. Bunun sonucunda, insanı irkiltten bir kan, sperm, sidik ve kusmuk kokusu yayılmıştı ortalığa. Fakat Marcelle'in boğazını yırtarcasına attığı çığlık beni daha da korkuttu. Simone'un ise sırtüstü, bir eli vajinasının kıllarında, yüzünde dingin bir ifadeyle uyumakta olduğunu söylemeliyim bu arada.

Marcelle, çirkin homurtular çıkarıp sendeleye sendeleye kendisini dolaptan dışarıya attı ve bana bir kez daha baktıktan sonra sanki ölümle karşılaşmış gibi geriledi; yere yığılıp art arda gayriinsani çığlıklar atmaya başladı.

İşin tuhafı, bu çığlıklar beni yeniden yüreklendirmişti. Biri-leri koşup gelecekti, bu kaçınılmazdı. Ama bir an bile kaçmayı ya da rezaleti örtbas etmeyi düşünmedim. Tam tersine, gidip korkmadan kapıyı açtım: Ne görülmemiş bir manzara ve sevinçti bu! Odaya giren anne ve babaların dehşet yüklü bağırsıklarını, umutsuz çığlıklarını, ölçsüz tehditlerini kolayca hayal edebilirsiniz! Bozguncu çığlıklar ve öfkeli beddualar arasında, ağır ceza mahkemesi, zindan, idam cezası sözcükleri geçiyordu. Arkadaşlarımız da haykırmaya koyulmuştu. Sonunda gözyaşları ve çığlıkların birbirine karıştığı çılgınca bir patırtıya yol açıldı. Sanki birer meşale gibi tutuşturulmuştu her biri.

Yine de ne korkunç şeydi bu! Bu delilerin trajikomik çılgınlığını hiçbir şey durduramayacak gibi geldi bana. ırılıplak kalmış olan Marcelle, el kol hareketleri yapmaya devam ederken, dayanılmaz boyutlardaki bir manevi acıyı ve dehşeti ıglıklarıyla dile getiriyordu. Onu boşuna zaptetmeye çalışan kolların arasından sıyrılıp annesinin yüzünü ısırđığını gördük.

Anne ve babaların bu baskını onda kalan son sağduyu kırıntısını da yok etmişti ve sonunda polis çağırmak zorunda kalındı. Tüm mahalle bu görülmemiş skandala tanık olmuştu.

Marcelle'in Kokusu

Annemle babamdan hiç haber yoktu. Ama yine de tam bir bunak ve Katolik general olan yaşlı babamın gazabına uğramamak için oradan kaçmanın ihtiyatlı bir hareket olacağını düşündüm. Villamıza arka kapıdan girip, yeterli miktar para yürüttüm. Sonra, beni babamın odasından başka her yerde arayacaklarından emin olduğumdan, o odada banyo yaptım. Annemin masasının üstüne şöyle bir not bırakarak akşam saat onda kent dışına çıktım:

“Lütfen, peşime polis takmamanızı rica ederim. Yarında bir tabanca var. İlk kurşunu polise, ikincisini kendime sıkarım.”

Asla caka satmak değildi niyetim. Skandal çıkarmaktan hiç hoşlanmayan ailemi bocalatmak istiyordum yalnızca. Bununla birlikte, bu notu işi ciddiye almadan, gülererek yazdığım için, cebime babamın tabancasını koymakta bir kötülük görmemiştim.

Neredeyse bütün gece deniz kıyısında yürüdüm, ama kıyı kıvrımlı olduğundan X...’den çok uzaklaşmadım. Yürü-

yerek dinginleşmek istiyordum. Bu taşkınlık içinde ister istemez Simone ve Marcelle'le ilgili düşler kuruyordum. Yavaş yavaş, kendimi öldürme düşüncesi şekillendi kafamda. Sonunda tabancayı elime aldığımda umut ve umutsuzluk gibi sözcüklerin anlamlarını yitirmiştim. Ama, bezginlik içinde, her şeye karşın yaşamuma bir anlam yükleme zorunluluğu hissettim. Birtakım olayları arzu edilebilir saydığım ölçüde yaşamımın anlamı olacaktı. *Simone* ve *Marcelle* adlarının saplantı şeklinde kafamdan hiç çıkmamalarını da kabullendim. Her ne kadar gülüp geçsem de, en garip davranışlarımı hiç durmadan onlarınkilerle birleştiren tuhaf bir terkip yüzünden huzursuz oluyordum.

Gün boyunca bir korulukta uyudum. Gece bastırınca Simone'un evine gittim; duvardan atlayarak bahçeye geçtim. Arkadaşımın odasında ışık vardı, pencereye birkaç çakıl taşı attım. Simone aşağıya indi. Neredeyse hiç konuşmadan denize doğru yürümeye başladık. Buluştuğumuz için sevinçliydik. Hava kararmıştı. Ara sıra giysisini kaldırıp kıcını avuçluyordum: Ama hiç zevk almıyordum. Simone yere oturdu, ben de ayaklarının dibine uzandım. Birazdan ağlayacağımı hissettim. Nitekim de öyle oldu. Kumların üzerinde uzun süre hıçkıra hıçkıra ağladım.

"Ne oluyor?" dedi Simone.

Şakadan bir tekme attı bana. Ayağı cebimdeki tabancaya çarptı. Korkunç bir patlamayla birlikte çılgılığı bastık. Yaralanmamıştım. Sanki bambaşka bir dünyaya adım atmışım gibi kendimi ayakta buldum. Simone'un da beti benzi atmıştı, bitkindi.

O gün mastürbasyon yapmayı düşünmedik.

Uzun uzun dudak dudağa öpüştük. Bunu daha önce denememiştik.

Birkaç günü böyle geçirdim; gece geç vakit eve dönüyorduk. Simone'un odasında yatıyorduk. Ben gece olunca-

ya kadar orada saklanıyordum. Simone bana yemek getiriyordu. Yeterince otoriter olmayan annesi (o skandal günü çığlıkları duyar duymaz evi terk etmişti) durumu kabulleniyordu. Hizmetçilere gelince, para sayesinde uzun süredir Simone'un kulu kölesiydiler.

Marcelle'in akıl hastanesine kapatılması ve kapatıldığı hastaneyle ilgili ayrıntıları hizmetçilerden öğrendik. Daha ilk günden itibaren ondan başka bir şey düşünmez olmuştuk; onu, deliliğini, bedeninin yalnızlığını, ona ulaşma, belki de onu kaçırma olanaklarını dert etmiştik.

Bir gün Simone'u yatakta sevişmeye zorladım.

"Delisin sen!" diye bağırdı. "Bak, yavrum, bu işi bir anne gibi yatakta yapmak hoşuma gitmez! Marcelle'le ise..."

"Nasıl olur?" dedim düş kırıklığı içinde, ama aslında onunla aynı düşüncedeydim.

Sevgi dolu bir tavırla düşüncesini yineleyerek hülyalı bir sesle ekledi:

"... bizim seviştiğimizi görünce... kesin çişini tutamayacak... işte böyle..."

Bacaklarımdan üstünde hoş bir sıvının aktığını hissettim. O işini bitirince ben de onu suladım. Ayağa kalkıp başının üzerinde durdum ve yüzünü sperme buladım. Sperme bulanmış haliyle çılgınca doyumuna ulaştı. Mutluluk dolu kokumuzu içine çekiyordu.

"Marcelle gibi kokuyorsun," dedi hâlâ ıslak olan kıcımın altından başını uzatarak.

Acı verici bir sevişme isteğine sık sık kapılıyorduk. Ama Marcelle'i beklememek gibi bir düşünce artık aklımızdan geçmiyordu; kızın çığlıkları hâlâ kulaklarımızı tırmalıyor, en karışık arzularımızda yer ediyordu. Bu koşullarda gördüğümüz düş uzun bir karabasandan başka bir şey değildi. Marcelle'in gülümsemesi, gençliği, hıçkırıkları, yüzünü kızartan utanç

duygusu, ter içinde kalıncaya kadar kızarması, giysilerini parçalarcasına çıkarışı, o yuvarlak güzel kalçalarını iffetsiz dudaklara bırakışı, kendisini dolaba kapattırان çılgınlığı, orada çışını tutamayacak denli kendinden geçerek mastürbasyon yapışı; bütün bunlar sonsuz arzularımızı deforme ediyor, parçalıyordu. O skandal sırasında davranışları her zamankinden daha korkunç olan Simone (örtünmemişti bile; tam tersine, bacaklarını açmıştı), kendi utanmazlığının, Marcelle'in çığlıklarının ve çıplaklığının sonucu olan beklenmedik orgazmın o güne dek düşlediklerinden çok daha şiddetli olduğunu unuttamıyordu. Sanki kutsallığa hakaret ille de her şeyi korkunç ve iğrenç bir hale sokmalıymış gibi, her defasında gözünün önüne gelen o kudurmuş, sayıklayan ya da yüzü kızarmakta olan Marcelle hayali aldığı zevke şaşırtıcı bir güç kazandırıyor, kıcı ancak o zaman önümde açılıyordu.

Zaten kıcın bataklık bölgeleri –ki buralar su taşkınlarının olduğu, fırtınaların koptuğu günlere ya da yanardağlardan boğucu buhar ve gazların yayılmasına benzer; üstelik, fırtınalar ya da yanardağlar gibi ancak bir tür faciayla faaliyete geçerler–; Simone'un, yalnızca şiddetin habercisi olacak bir kendini bırakışla benim sanki hipnotize olmuş gibi bakmama izin verdiği bu umut kırıcı bölgeler, artık benim için hapishanesinde işkence gören ve karabasanların kurbanı olan bir Marcelle'in yeraltı ülkesiydi yalnızca. Hatta artık tek bir şeyi, çığlıklarla kesilen hıçkırıklar içindeki genç kızın yüzünü orgazmın ne derece harap ettiğini anlıyordum sadece.

Simone da fıskıran menime her baktığında Marcelle'in adamakıllı kirlenmiş ağzından ve kıcından başka bir şey görmüyordu artık.

“Menini yüzüne fıskırtabilirdin,” dedi, kıcına menimi sürerken, “tüterdi böylece.”

Güneş Lekesi

Başka kadın ve erkekler artık bizi ilgilendirmez olmuştu. Yalnızca Marcelle'i düşünüyor, kendi isteğiyle kendisini astığını, gizlice gömüldüğünü, öldükten sonra hayaletinin ortaya çıktığını düşünüyorduk çocukça. Bir akşam, iyice bilgi topladıktan sonra, bisikletle arkadaşımızın kapatıldığı hastanenin yolunu tuttuk. Bir saatten az bir zamanda yirmi kilometre kat edip, denize hâkim bir yarın üstündeki tek yapı olan, etrafı bahçeyle çevrili bir şatoya vardık. Marcelle'in 8 numaralı odada kaldığını biliyorduk, ama onu bulmak için şatoya girmemiz gerekiyordu. Bu odaya ancak demir parmaklıkları keserek, pencereden girmeyi umut edebildik. Doğru odanın penceresine ayırt edecek bir çare bulamazken tuhaf bir görüntü dikkatimizi çekti: Duvardan atlamış, kendimizi şiddetli rüzgârın ağaçları salladığı bu bahçede bulmuştuk ki, tam bu sırada birinci katta bir pencerenin açıldığını ve bir gölgenin bir çarşafı demir parmaklıklardan birine bağladığını gördük. Çarşaf hemen rüzgârda şakladı ve biz gölgenin kime ait olduğunu anlayamadan pencere kapandı.

Fırtınaya kapılmış bu koskocaman beyaz çarşafın çıkardığı gürültüyü hayal etmek kolay değildir: Denizin ve rüzgârın uğultusunu katbekat bastırıyordu. Simone’u ilk kez kendi utanmazlığından başka bir şey için kaygılanmış görüyordum; yüreği çarparak bana iyice sokuldu ve gözlelerini ayırmadan bu hayaletin gece vakti ortalığı kasıp kavurmasını seyre koyuldu; sanki çılgınlığın ta kendisi bu kasvetli şatonun tepesine bayrağını dikmişti az önce.

Kımıldamadan duruyorduk. Simone kollarımın arasındaydı bense yarı afallamış durumdaydım; ansızın rüzgâr bulutları yarar gibi oldu ve ay son derece tuhaf, son derece yürek paralayıcı bir ayrıntıyı öyle belirgin bir biçimde aydınlatı ki Simone’un boğazında bir hıçkırık düğümlendi: Büyük bir gürültüyle rüzgârda yayılan o çarşafın ortasında ay ışığının açıkça aydınlatıldığı ıslak geniş bir leke vardı...

Kısa bir süre sonra bulutlar yeniden ayı örttü: Her şey gölgede kaldı.

Ben, soluk soluğa, saçlarım rüzgârdan dağılmış, ayakta, bir zavallı gibi ağlarken, Simone, otların içinde olduğu yere yığılmış, kendini tutamayarak ilk kez şiddetli çocuk hıçkırıklarıyla sarsılıyordu.

İşte, biraz önce o ışısız pencereyi açan hiç kuşku yok zavallı arkadaşımız Marcelle’di. Hapishanesinin demir parmaklıklarına o şaşırtıcı tehlike işaretini asan da oydu. Yatağında kendini öyle altüst edici bir arzuyla tatmin etmiş olmalıydı ki çarşafın üstüne işemişti. Daha sonra da biz onu çarşafı kuruması için demir parmaklıklara asarken görmüştük.

Bu bahçede, pencereleri demir parmaklıklı bu sahte eğlenme ve dinlenme evinin önünde ne yapacağımı bilemiyordum. Simone’u çimenler üzerinde uzanmış halde bırakarak uzaklaştım. Bir an tek başıma soluk almaktan başka

bir şey istemiyordum. Ama binanın giriş katında, parmaklıksız bir pencerenin aralık bırakılmış olduğunu fark ettim. Cebimdeki tabancayı yokladım ve içeri girdim: Burası sıradan bir salondur. Bir el feneri yardımıyla bekleme odasına, sonra da merdivenlere ulaştım. Hiçbir şeyi seçemiyor, hiçbir sonuca varamıyordum; odalar numaralandırılmamıştı. Zaten hiçbir şey anlayacak durumda değildim, büyülenmiş gibiydim. Hatta o sırada neden pantolonumu çıkarıp bu iç sıkıcı arama taramaya don gömlek devam ettiğimi de bilmiyordum. Geri kalan giysilerimi teker teker çıkarıp, bir sandalyenin üstüne koydum. Yalnızca ayakkabılarım kalmıştı ayaklarımda. Sol elimde fener, sağ elimde tabanca, rastgele yürüyordum, hafif bir gürültü duyunca feneri söndürdüm. Kendi düzensiz soluk alışverişime kulak verecek kıvılcıktan önce öylece kaldım. Hiçbir ses duymaksızın uzun ve kaygılı dakikalar geçirdikten sonra fenerimi yeniden yaktım: Küçük bir çılgılık duyunca öyle çabuk kaçtım ki giysilerimi sandalyenin üstünde unuttum.

İzlendiğimi hissediyordum; bir an önce dışarıya çıkmak istedim; pencereden atlayıp iki yanı ağaçlı bir yolda gizlendim. Geriye dönüp bakar bakmaz çıplak bir kadının pencere aralığında dikilmekte olduğunu gördüm: O da benim gibi bahçeye atlayıp dikenli çalılıklara doğru koşarak kaçmaya başladı.

Bu sıkıntılı dakikalarda bilmediğim bir bahçenin iki yanı ağaçlı yolunda, rüzgâra verdiğim çıplaklığımdan daha garip bir şey olamazdı. Her şey olup biterken sanki bu dünyayı terk ettiğim duygusu içindeydim, oldukça ılık esen rüzgâr da bir çağrıyı akla getiriyordu. Tabancayı ne yapacağımı bilemiyordum: Üstümde cep yoktu. Biraz önce geçerken gördüğüm o kadını, öldürmek istiyormuşçasına izliyordum. Öfkeli doğa güçlerinin gürültüsü, ağaçların ve o çarşafın çı-

kardığı sesler, içine düştüğüm bu karışıklığı tamamlıyordu. Ne niyetimin ne hareketlerimin anlaşılabilir bir tarafı vardı.

Durdum; biraz önce o gölgenin kaybolduğu çalılığa gelmiştim. Coşmuştum, elimde tabancayla çevreme bakıyordum: Bu sırada sanki bedenim yarıldı; tükürükler içinde bir el kamışımı yakalamış otuzbir çektiyordu; salyalı ve ateşli bir öpücük kıcımın derinliğine giriyor, bir kadının çıplak göğüsleri, çıplak bacakları ani orgazm titremesiyle birlikte benimkilere yapışıyordu. Menimi Simone'un yüzüne fışkırtmak için geriye dönecek zamanı ancak buldum. Elimde tabanca, şiddeti fırtınanıninkine denk bir ürperti içimi sarıyor, dişlerim takırdıyor, ağzım köpürüyordu; kollarım, ellerim kasılmış bir halde tabancamı sıktım ve istemeden, körlemesine ateş ettim: Şato yönünde üç el korkunç silah sesi duyuldu.

Simone ile ben, sarhoş ve gevşemiş durumda, birbirimizden ayrılmış ve hemen kendimizi köpekler gibi çimenlerin üstüne atmıştık. Fırtına öyle şiddetliydi ki silah sesleri şatodakileri uyandırmamıştı. Çarşafın şakladığı pencereye bakarken, sarsılan pencerenin açılıp da o gölgenin ikinci kez ortaya çıktığını gördüğümüzde, bir merminin bir camı çatlattığını da şaşkınlıkla fark ettik.

Sanki kanlar içinde kalmış ölü Marcelle gözümüzün önünde pencereden düşecekmiş gibi, afallamış, bu kıpırtısız görüntünün altında ayakta duruyorduk, rüzgâr öyle kudurmuştu ki sesimizi bile duyuramıyorduk ona.

"Gıysilerini ne yaptın?" diye sordum Simone'a bir süre sonra.

Beni arayıp da bulamayınca, sonunda benim gibi şatonun içini keşfe çıkmıştı anlattığına göre. Ama, pencereden girmeden önce, "daha rahat" olacağını düşünerek soyunmuş-

tu. Ve peşimden gelirken, benden korkup kaçmış, giysisini de bir daha bulamamıştı. Herhalde rüzgâr alıp götürmüştü. Bu sırada Simone, Marcelle'i gözlüyor, neden benim de çıplak olduğumu sormak aklına bile gelmiyordu.

Penceredeki genç kız gözden kayboldu. Bize çok uzun gelen bir süre geçti; sonra odasında ışıkları yakıp temiz havayı solumak üzere aniden pencereye geldi ve denize doğru bakmaya başladı. Parlaklığını yitirmiş düz saçları rüzgâra kapılmıştı, yüzünün çizgilerini seçebiliyorduk. Hâlâ çocuksu bir saflıkla uyuşmayan bakışlarındaki vahşi kaygı ifadesi dışında, değişmemişti. On altı yaşından çok on üç yaşında gibi gösteriyordu. Hafif bir geceliğin içindeki ince ama dolgun, diri, gösterişsiz bedeni sabit bakışları kadar güzeldi.

Sonunda bizi fark ettiğinde yaşadığı şaşkınlıkla yeniden canlanmış gibiydi. Bağırarak bir şey söyledi, ama hiçbir şey anlamamıştık. Ona işaret ediyorduk. Kulaklarına kadar kıpkırmızı kesilmişti. Simone ağlayacak gibiydi, sevecenlikle alnını okşuyordum; Marcelle'e öpücükler gönderdi, o da gülümsemeden karşılık verdi. Simone sonunda bir elini karnı boyunca kaydırarak, kıllarına kadar indirdi. Marcelle de aynı şeyi yaptı ve bir ayağını pencerenin pervazına koyup beyaz ipek çoraplarının sarı tüylerine kadar sardığı bir bacağı gösterdi. İşin tuhafı, beyaz bir jartiyer takmış, beyaz çoraplar giymişti; kıcını bir elimle avuçladığım esmer Simone'un jartiyeri ve çorapları ise siyahtı.

Bu sırada, bu fırtınalı gecede karşı karşıya duran iki genç kız kısa ve ani hareketlerle kendilerini tatmin ediyorlardı. Bakışları aşırı bir coşku içinde sabitleşmişti, neredeyse hareketsiz ve gergin duruyorlardı. Görünmeyen bir canavar sanki Marcelle'i sol eliyle sımsıkı tuttuğu demir parmaklıktan söküp alıyordu: Onun kendinden geçmiş durumda sırtüstü yere devrildiğini gördük. Karşımızda yalnızca boş

**bir pencere, karanlık geceyi delerek yıldırımdan ve tan vak-
tinden ibaret bir dünyayı yorgun gözlerimizin önüne seren
dikdörtgen bir delik kalmıştı.**

Kan Sızıntısı

Sidik bana güherçileyi anımsatır. Şimşek ise, bilmiyorum neden, bir taşra çamaşırvhanesinin çinko damına yağmurlu bir güz günü bırakılmış gözenekli topraktan yapılma antik bir oturağı. Akıl hastanesindeki o ilk geceden bu yana bu üzüntü verici imgeler, zihnimin karanlık bir bölümünde, Marcelle'in ıslak cinsel organı ve çökmüş yüzüyle birleşip öylece kaldı. Bununla birlikte, imgelemimdeki bu görüntü sık sık bir ışık ve kan sızıntısıyla ıslanmış oluyordu: Ama gerçekte Marcelle kan değil de, duru, hatta benim gözümde, ısıltılı bir sidik fışkırmasıyla ıslanmadan doyuma ulaşamıyordu. Önce şiddetli, hıçkırık gibi kesik kesik, sonra rahatça koyverilen bu fışkırma insanüstü bir sevinç taşkınlığı ile aynı anda gerçekleşiyordu. Bir düşün en ıssız, en cüzamlı yanlarının yalnızca bu anlamda bir istek oluşu da şaşırtıcı değildir. Bu yanlar ısrarlı bir parıltı bekleyişine yanıt verir, öyle ki bu parıltı Marcelle'i yere düştüğü sırada sonsuza dek saran, boş pencerenin oluşturduğu aydınlık deliğin görüntüsüyle aynıdır.

O gün, kuşkusuz Marcelle'i yeniden bunaltacak can sıkıntısı aklımızı kurcalarken, Simone'un ve benim, yağmursuz fırtınada, o düşman karanlığın içinde, üzerimizde giysilerimiz olmadan şatodan uzaklaşmamız, hayvanlar gibi kaçmamız gerekmişti. Buraya kapatılmış zavallı kız hüznün ve öfkenin somut örneği idi; bu duygular bedenlerimizi hiç durmadan sefihliğe sürüklüyordu. Kısa bir süre sonra (bisikletlerimizi bulmuştuk), bisiklet üstünde, ayaklarında ayak kabı, çıplak bir vücudun sinir bozucu ve pis olması gereken görüntüsünü sunabilir haldeydik birbirimize yalnızca. Utancın, yorgunluğun ve karanlığın ortak yalnızlığı içinde hızla pedal çeviriyor, gülmüyor, konuşmuyorduk.

Yorgunluktan bitmiştik. Titremeye başlayan Simone bir yamacın ortasında durdu. Ter içinde kalmıştık; Simone'un dişleri takırdıyor, tir tir titriyordu. Vücudunu silmek için çoraplarından birini çıkardım: Sıcak bir koku vardı çorabında; hasta yataklarının, sefahat yataklarının kokusuydu bu. Simone yavaş yavaş düzeler gibi oldu, eskisi kadar kötü değildi ve minnettarlığını belirtircesine bana dudaklarını uzattı.

Çok büyük kaygılar içindeydim. X... 'den hâlâ on kilometre uzaktaydık ve durumumuz göz önüne alındığında her ne pahasına olursa olsun tan sökmeden önce dönmemiz gerekiyordu. Bu gezinin sona ermeyeceğini sezdiğim için umutsuzluğa düşerek zor ayakta duruyordum. Giyinik insanlardan oluşan gerçek dünyayı terk ettiğimizden bu yana geçen zaman o kadar uzakta kalmıştı ki erişilemez gibi görünüyordu. Bu kişisel sanrı, bu kez, insan toplumunun, örneğin toprak, atmosfer ve gökyüzü karşısında gördüğü toptan karabasan gibi, sınır tanımadan geliyordu.

Bisikletin meşin selesi Simone'un çıplak kıkına yapışıyor, Simone da bacaklarını oynatıp pedalları çevirirken ister istemez mastürbasyon yapmış oluyordu. Arka lastik, bu bisik-

letli kızın çıplak kıcının yarığında kayboluyordu. Tekerleğin bu hızlı dönme hareketi, benim açlığım, seleye yapışmış o kıcın uçuşumuna beni çoktan sürükleyen penisimin sertleşmesiyle özdeşleşiyordu zaten. Rüzgâr biraz dinmişti, gökyüzünün bir bölümünde yıldızlar görünmeye başlamıştı. Aklıma şöyle bir düşünce geldi: Penisimin sertleşmesinin tek çaresi ölüm olduğundan, Simone’la ben öldürülürsek, kişisel tahayyülümüzün evreninin yerini saf yıldızlar alacak, böylece bana cinsel aşırılıklarımın sonu gibi görünen şey, yani geometrik ve çok parlıtlı bir akkor haline gelme (ötekiler bir yana, yaşamla ölümün, varlıkla yokluğun üst üste çakışması) rahatça gerçekleşecekti.

Ama bu görüntüler hâlâ süren bir bitkinlik hali ile erkeklik organının akıl almaz sertleşmesi arasındaki çelişkiye bağlıydı. Simone’un sertleşmeyi görmesi karanlık yüzünden güçtü, üstelik ben pedal çevirirken her defasında kalkan sol bacağım, Simone’un bu durumu görmesini engelliyordu. Bununla birlikte, gecenin karanlığında Simone’un gözleri bedenimin bu kopma noktasına çevriliymiş gibi geliyordu bana. Selenin üstünde gitgide artan sert hareketlerle kendi kendini tatmin ediyordu. Demek ki çıplaklığının çağrıştırdığı fırtına bende olduğu gibi onda da dinmemişti. Boğuk iniltilerini duyuyordum; zevkten tümüyle kendinden geçti ve çıplak bedeni çakıl taşlarının üstünde sürüklenen bir çelik gürültüsü içinde yamaca fırladı.

Onu kımıltısız, başı bir yana sarkmış durumda buldum: İki dudağının birleştiği yerde ince bir kan sızıntısı vardı. Bir kolunu kaldırdım, ama kol yeniden düştü. Dehşetten titreyerek bu cansız bedenin üstüne eğildim ve ona sarıldığım sırada, ister istemez tüm bedenim acı ve kanın neden olduğu kasılmalarla sarsılmaya başladı, budalalar gibi altdudağım sarkmış, dişlerim meydana çıkmıştı; yüzüm berbat durumdaydı.

Yavaş yavaş yaşama geri dönen Simone beni ayıltan bir hareket yaptı. Tam cesedini kirlettiğimi sandığım sırada, geçirmiş olduğum bunalımın beni içine attığı yarı uyku halinden çıkmıştım. Üstünde hâlâ bir jartiyer kemeri ile bir çorap bulunan bedeninde hiçbir yara bere izi görülüyordu. Yorgunluğuma aldırış etmeden, onu kucağımda taşıyarak yola kadar götürdüm; gücüm yettiğince hızlı yürüyordum (gün ağarmaya başlıyordu). Villaya ulaşabilmeyi ve bu hayran olunası arkadaşımı hâlâ canlı haldeyken, mutluluk içinde yatağına yatırmayı yalnızca insanüstü güç sayesinde başarmıştım.

Yüzüm terden yapış yapıştı. Gözlerim kanlı ve şişti, kulaklarım uğulduyor, dişlerim takırdıyordu, ama sevdiğim insanı kurtarmıştım, yakında Marcelle'i yeniden göreceğimizi düşünüyordum; böylece, ter içinde kalmış ve üstüne yol yol tozlar yapışmış bedenimle Simone'un yanına uzandım ve sızlanmadan kendimi uzun karabasanlara bıraktım.

Simone

Simone'un geçirdiği bu pek önemli olmayan kazayı dingin bir dönem izledi. Ama bir türlü iyileşememişti Simone. Annesi geldiğinde ben banyoya geçiyor, işimi yapmak ya da yıkanmak için bundan yararlanıyordum. Kadın ilk kez banyoya girmek istediğinde kızı onu engellemişti.

“Girme,” dedi, “içeride çıplak bir adam var.”

Simone annesini kapı dışarı etmekte hiç gecikmiyor, ben de yatağın yanındaki sandalyeye, her zamanki yerime tekrar yerleşiyordum. Sigara iiyor, gazete okuyordum. Ara sıra ateşten yanan Simone'u kollarımın arasına alıyordum; banyoda benimle birlikte çişini yapıyordu. Sonra onu bide- de özenle yıkayıp temizliyordum. Güçsüz d ve elbette uzun süre ona dokunmadım.

Bir süre sonra bana klozetin içine yumurta attırmaktan zevk almaya başladı; bunlar hemen batan katı yumurtalar ya da ii az çok boşaltılmış çiğ yumurtalardı. Oturup bu yumurtaları seyrediyordu. Onu klozetin üstüne oturtuyor-

dum: Bacaklarının arasından kıcının altındaki yumurtalara bakıyordu; ben de sonunda sifonu çekiyordum.

Bir başka oyun da bidenin kenarında bir yumurtayı kırıp, kırılan bu yumurtayı kıcının altında boşaltma oyunuydu. Kimi zaman o yumurtanın üstüne işiyor, kimi zaman da ben pantolonumu indirip bidenin dibindeki yumurtayı yutuyordum; yeniden sağlığına kavuştuğunda benim, sonra da Marcelle'in önünde aynı şeyi yapacağına söz verdi.

Aynı zamanda, Marcelle'i, elbisesi üstünde, eteklerini sıyırmış durumda, ama ayakkabıları ayağında, yarı yarıya yumurta dolu bir banyoya yatırıp, yumurtalar kırıldıkça çişini yaptırmayı düşünüyorduk.

Simone ayrıca benim Marcelle'i çıplak, kıcı yukarıda, bacakları kıvrılmış, başı aşağıda olmak üzere kollarından tutacağımı düşünüyordu; kendisi de, üstünde sıcak suya batırılmış ve vücuduna yapışan, ancak göğsünü açıkta bırakan bir bornozla beyaz bir sandalyenin üstüne çıkacaktı. Ben de, dolu ama az önce ateşlenmiş bir ruhsatlı tabancanın namlusuna göğüs uçlarını sokarak memelerini tahrik edecektim. Tabancanın dolu oluşu önce bizi sarssa da sonra namludan güzel bir barut kokusu alacaktık. Bu sırada Simone, Marcelle'in gri renkli anüsüne yüksekten bol bol taze krema dökecek, kendisi de bornozunun içine ya da bornoz açılırsa, Marcelle'in sırtına veya başına işeyecekti, öte yandan ben de aynı şeyi yapabilecektim. O zaman, boynum baldırları arasında sıkışmış olacağından, Marcelle de beni sulayabilecek, aynı zamanda çiş akıtan kamışımı ağzına alabilecekti.

Bu tür düşlerden sonra Simone benden kendisini klozetin yanındaki örtülerin üstüne yatırmamı rica ediyor, klozetin kenarlarına kollarını dayayarak, faltaşı gibi açılmış gözlelerini yumurtalara dikmek için başını eğiyordu. Ben de onun yanına yerleşiyordum; yanaklarımız, şakaklarımız birbirine

değiyordu. Yumurtaları uzun uzun seyre dalmak bizi din-
ginleştiriyordu. Çekilen sifonun gürültüsü Simone’u eğlen-
diriyordu: O zaman saplantısından kurtuluyor, keyfi yerine
geliyordu.

Nihayet bir gün, saat alt güneşinin eğik ışınları banyoyu
aydınlattığı sırada, ii yarı yarıya boşalmış bir yumurta suya
gömüldü ve tuhaf bir gürültü çıkararak ii suyla dolup gözle-
rimizin önünde dibe battı. Bu olay Simone için çok büyük bir
anlam taşıyordu, gerildi ve sanki gözümü dudaklarının ara-
sında emiyormuş gibi, uzun süren bir doyuma ulaştı. Sonra,
bir göğsü emercesine inatla emilen bu göze sürekli bakarak,
başımı kendine doğru çekip oturdu ve suda yüzen yumurta-
ların üstüne vargücüyle ve büyük bir haz duyarak işedi.

Artık ona iyileşmiş gözüyle bakabilirdim. Genellikle ne
kendisinden ne de benden söz ettiği halde, özel konuların-
dan söz açarak bana sevincini belirtti. Biraz önce kendisini
tümüyle rahatlatmak isteğine kapıldığına gülümseyerek iti-
raf etti. Daha uzun süre zevk almak için kendini tutmuştu;
gerçekten de bu isteği karnuru geriyor, kışının açmak ze-
re olan bir ek gibi şiştiğini hissediyordu. O sırada elim
yarığının içindeydi; bana aynı durumda kalmasının son
derece hoş olduğunu söyledi. İşeme sözcüğünün kendisine
neyi düşündürdüğünü sorduğumda, bir usturayla gözleri
deşme’yi, kırmızı bir şeyi, güneşi diye yanıt verdi. Ya yumur-
ta? diye sorduğumda ise, dananın kellesinin rengi dolayısıy-
la, bir dana gözünü dedi; zaten yumurtanın beyazı gözün
beyazıydı, sarısı da gözbebeği. Ona göre gözün biçimi yu-
murtanınkiyle aynıydı. İleride dışarı çıktığımızda, güneşin
alnında, tabancayla ateş ederek havada yumurta kırmamı
istedi benden. Bu iş bana olanaksız gibi görünüyordu, bu
konuda gülünç nedenler ileri sürerek benimle tartıştı. Neşe
içinde sözcüklerle oynuyor, kimi zaman *göz kırmak*, kimi za-

man da *yumurta oymak* diyerek, ipe sapa gelmez düşünceler ileri sürüyordu.

Kıç kokusuyla osuruk kokusunun barut kokusundan farklı olmadığını, sidiğin fışkırmasının da “ışık gibi gördüğümüz bir silah patlaması” olduğunu ekledi. Kıcının her bir kanadı kabuğu soyulmuş bir katı yumurtaydı. Klozet içinse kabukları soyulmuş ve sıcak, az pişmiş, rafadan yumurtalar getirtiyorduk: Simone birazdan bu yumurtaların üstünde tümüyle rahatlayacağına söz verdi. Kıcı hâlâ bana söylediği durumda, avcumdayken, bu söz verişten sonra içimizde giderek şiddetlenen bir fırtına kopuyordu.

Bir hasta odasının da çocuksu bir şehvete yeniden kavuşmak için çok uygun bir yer olduğunu söylemek gerekir. Az pişmiş, rafadan yumurtaları beklerken, Simone’un göğüslerini emiyordum. O da benim başımı okşuyordu. Annesi yumurtaları getirmişti. Arkama dönüp bakmadım. Geleni bir hizmetçi sanarak işime devam ettim. Annesinin sesini tanıdığımda yine kıınıldamadım, artık bir an için bile göğüslerden vazgeçemezdim; sanki bir doğal gereksinimi giderecekmişim gibi, gösterişe kaçmadan, ama sınırları aşmanın sevinci içinde kadının çekip gitmesini arzulayarak pantolonumu indirdim. Kadın odayı terk ettiğinde hava kararmaya başlıyordu. Banyoda ışıkları yaktım. Simone klozetin üstünde otururken, birer sıcak yumurta yedik, kalan yumurtaları üstünde, özellikle de kalçalarının yarığında gezdirerek arkadaşımın vücudunu okşamaya başladım. Simone, kıcının altında çıplak gibi görünen, suya batmış, kabukları soyulmuş bu beyaz ve sıcak yumurtalara baktı bir süre; onların suya dalarken çıkardığı sese benzer bir ses çıkararak yumurtaların suya dalışını izledi.

Şunu da söylemeliyim: O gün bugündür aramızda bir daha bu tür bir şey olmadı; *tek bir istisna dışında*, yumurtalardan söz etmeyi bırakmıştık. Ne zaman yumurta görsek, gözlerimizde bulanık bir soru belirtisi, kızarmadan birbirimize bakamaz olmuştuk.

Öykünün sonu, bu sorunun yanıtı kalmayacağını ve yanıtın bu yumurta oyunları ile içimizde açılan boşluğu ölçüp biçtiğini gösterecektir.

Marcelle

Simone'la ben saplantılarımızla ilgili her türlü anıştırmadan kaçınıyorduk. Yumurta sözcüğünü dağarcığımızdan çıkarmıştık. Birbirimizden aldığımız zevkten söz etmez olmuştuk. Marcelle'in bizim için ne ifade ettiğini de konuşmuyorduk aramızda. Simone'un hastalığı süresince bu odada kaldık; tıpkı, okulda ders bitip de sıruftan çıkmayı sabırsızlıkla beklediğimiz gibi, Marcelle'e döneceğimiz günü bekliyorduk. Yine de, o günü belli belirsiz bir biçimde de olsa ara sıra hayal ediyorduk. Bir ip, düğümlü kalın bir ip ve bir demir teresi hazırladım; Simone bunları dikkatle inceledi. Bir çalışlığın içinde bıraktığım bisikletleri getirip dikkatle yağladım. Kızlardan birini arkama alıp dönmek istiyordum, bu amaçla benimkine ayrıca ayaklarımın pedaldan kurtulmasını engelleyen bir çift ayak çengeli taktım. Marcelle'i en azından bir süre benim gibi Simone'un odasında barındırmaktan daha kolay bir şey yoktu.

Simone'un benimle birlikte hastaneye gelebilmesi için altı hafta geçti. Gece yola çıktık. Gündüz kesinlikle ortalıkta

görünmemeye devam ediyordum; dikkat çekmemek için bir sürü nedenimiz vardı. “Hastane” ve “şato” sözcükleri belleğimde o hayalet çarşafın ve delillerle dolu bu sessiz yerin anısıyla birleştiği için, belli belirsiz bir biçimde perili bir şato olarak düşündüğüm bu yere ulaşmakta acele ediyordum. İşin tuhafı, kendimi her yerde rahatsız hissettiğim halde, şimdi *evime* gittiğim düşüncesi içindeydim.

Duvarı aşır karşımızda binayı bulduğumuzda gerçekten de bu duygum doğrulandı. Yalnızca Marcelle’in ardına kadar açık penceresinde ışık vardı. Yolda bulup odasının içine attığımız çakıl taşları genç kızın dikkatini çekti, bizi tanıdı ve birer parmağımızı dudaklarımızın üstüne koyarak kendisine verdiğimiz talimata uydu. Ama niyetimizi belirtmek için ona hemen düğümlü kalın ipi gösterdik. Ucuna kurşun bağlanmış ipi fırlattım, demir parmaklığın arasından geçirip bana geri yolladı. Güçlük çıkmadı. İp yukarıya çekilip bağlanmıştı, ben de pencereye tırmandım.

Marcelle kendisini öpmek istediğimde önce geri çekildi. Benim demir parmaklığı testereyle kesişimi büyük bir dikkatle izlemekle yetindi. Bizimle gelmek üzere giyinmesini söyledim ona yavaşça; üstünde bir bornoz vardı. Bana sırtını dönüp ipek çoraplarını giydi ve onları canlı kırmızı renkli kurdelelerden oluşan jartiyerine taktı, böylece cildi şaşırtıcı aralıkta ve zariflikte olan kıcını iyice belirginleştirdi. Ben, kan ter içinde, parmaklığı kesmeye devam ediyordum. Marcelle belini tümüyle örten bir gömlek giydi; düzgün belinin uzun hatları, bir ayağı sandalyenin üstündeyken iyice ortaya çıkan kığında saldırganca son buluyordu. Pantolon yerine gri renkli yünlü kumaştan pilili bir etek giydi ve sırtına siyah, beyaz ve kırmızı kareli bir kazak geçirdi. Böylece giyinerek, ayaklarında alçak topuklu ayakkabıları, yeniden gelip yanına oturdu. Bir elimle o düz, güzel, sarı saçlarını okşuyor-

dum; öyle sarıydı ki ağarmış görünüyordu. Bana sevgiyle bakıyordu; sessiz sevincim onu duygulandırmıştı sanki.

“Evleneceğiz değil mi?” dedi sonunda. “Burası kötü, insan acı çekiyor...”

O an, ömrümün geri kalanını bu gerçekdışı görüntüye adamamak bir an bile aklımdan geçmezdi. Alnından ve gözlerinden uzun uzun öptüm. Bir eli farkında olmadan bacağımın üstüne kaydırdığında, gözlerini adamakıllı açarak bana baktı, ama elini çekmeden önce pantolonumun üstünden dalgın dalgın beni okşadı.

O kahrolası demir parmaklık uzun bir çabadan sonra pes etti. Demiri vargücümle ayırarak, geçilecek kadar yer açtım. Gerçekten de Marcelle geçti, bir elimi açıkça bacaklarının arasına sokup yardım ederek onu aşağı indirdim. Yerde kollarımın arasında büzüldü ve beni dudaklarımdan öptü. Ayaklarımızın dibinde olan Simone, gözleri yaşlarla pırıl pırıl olmuş durumda, kızın bacaklarına sarılıyor, baldırlarını öpüyordu; baldırların üstüne önce yanağını dayamakla yetinmişti, ama bir sevinç ürpertisine engel olamayıp, kızın üstünü açtı ve dudaklarını yapıştırarak vajinasını doymak bilmezcesine öpmeye başladı.

Simone’la ben Marcelle’in olup biteni anlamadığını fark etmiştik. “Perili şato” müdürünün onu kocasıyla birlikte gördüğünde geçireceği şaşkınlığı hayal ederek gülümsüyordu. Simone’un varlığının pek farkında değildi; gülerek onu kimi zaman, siyah saçları ve sessizliği yüzünden kurt sanıyor, ayrıca, arkadaşımın başını bacaklarının arasına uzanmış bir köpek başı gibi görüyordu. Bununla birlikte, kendisine “perili şato”dan söz ettiğimde bunun kapatıldığı hastane olduğundan kuşku duymuyor ve orayı düşündüğünde, sanki karanlıkta bir hayalet belirmiş gibi dehşete kapılıp benden uzaklaşıyordu. Ona kaygıyla baktım. O yaşta bile sert bir

yüze sahip olduğumdan, ben de onu korkutuyordum. Neredeyse aynı anda benden *Kardinal geri döndüğünde* kendisini korumamı istedi.

Ay ışığında bir korunun kenarında yere uzarmıştık. Yarı yolda bir süre dinlenmek, özellikle de Marcelle'i seyredip öpmek istiyorduk.

"Kim bu Kardinal?" diye sordu Simone.

"Beni dolaba kapatan adam," dedi Marcelle.

"Neden Kardinal?" diye haykırdım.

Neredeyse hemen yanıt verdi:

"Çünkü o giyotin papazı."

Dolabı açtığımda beni görünce geçirdiği korkuyu anımsadım: O sırada başımda hâlâ bir karnaval ya da maskeli balo kostümünün aksesuarı olan çiğ kırmızı renkli bir Frigya başlığı vardı; ayrıca üstüm başım biraz önce seviştiğim bir kızın yaralarından akan kanla kaplıydı.

Böylece, o an kapıldığı büyük korku yüzünden, Marcelle'in zihninde, "giyotin papazı Kardinal" ile başında Frigya başlığı, kan içinde kalmış bir cellat birbirine karışıyordu. Din adamlarına duyduğu tiksintiyle sofuluğun tuhaf biçimde kesişmesi böyle bir kafa karışıklığının nedenini açıklıyordu. Bana göre ise bu kafa karışıklığı, hem yadsınamaz sertliğime hem de eylemlerimin zorunluluğunun bende sürekli olarak uyandırdığı kaygıya bağlıydı.

Ölü Kadının Açık Gözleri

O an bu buluşum karşısında ben de Simone da şaşırmiştık. Marcelle kollarımın arasında yarı uyur haldeydi. Ne yapacağımızı bilmiyorduk. Eteği yukarı sıyrılmıştı; uzun bacaklarının son bulduğu yerdeki jartiyerinin kırmızı kurdeleleri arasından kolları görölüyordu. Bu sessiz, devinimsiz çıplaklık bize bir tür esrime duygusu veriyordu: Sanki bir soluk bizi ışığa dönüştürebilirdi. Bu devinimsizliğin sürmesini ve Marcelle'in iyice uykuya dalmasını istediğimiz için artık kımıldamıyorduk.

İçsel bir şaşkınlık duygusu beni tüketiyor, eğer Simone ansızın, hafifçe kımıldamamış olsaydı neler olabileceğini bilemiyordum; Simone kızın bacaklarını açtı; sonunda olabildiğince ayırdı ve bana donuk bir sesle kendisini daha fazla tutamayacağını söyledi; bu sırada titreyerek giysisinin içine işedi; aynı anda benim benim de külotumun içine fışkırdı.

Bunun üzerine, başımı düz bir taşa dayayarak otların arasına uzandım ve gözlerimi Samanyolu'na diktim. Saman-

yolu bana göre, takımyıldızlarının tepesinde yer alan, yıldız menileriyle göksel sidikten tuhaf bir gedikti. Gökyüzünün tepesinde açılmış, görünüşe göre, uçsuz bucaksızlığın içinde parlaklaşmış amonyaklı buharlardan oluşan bu çatlakta –tam sessizliğin ortasında bir horozun ötüşü gibi yırtıldıkları bu boş uzamda– bir yumurta, oyulmuş bir göz ya da benim taşa yapışmış ve sersemlemiş başım simetrik görüntüler yansıtmaktaydı sonsuzluğa. O tiksinti verici anlamsız horoz ötüşü yaşamımla özdeşleşiyordu: Yani şimdi, bu çatlak, kırmızı renk, dolapta neden olduğu düzensiz çıgıllıklar yüzünden ve aynı zamanda horozlar boğazlandığı için Kardinal bendim...

Başkalarına evren dürüst gibi görünür. Dürüst insanlara, gözleri kör edildiği için, dürüst gibi görünür evren; onun içinde bu insanlar müstehcenlikten korkarlar. Horoz sesi duyduklarında ya da yıldızlı gökyüzünü gördüklerinde hiç kaygılanmazlar. Genellikle “tensel zevkler”den yavan olmaları koşuluyla tat alınır.

Ama artık hiç kuşku yoktu: “Tensel zevkler” denen şeyden hoşlanmama nedenim yavan olmaları değildi. Ben herkesin “pis” bulduğu şeylerden hoşlanıyordum. Tersine, her zamanki, sıradan şehvet beni hiç tatmin etmezdi, çünkü bu yalnızca şehvet düşüncesini kirletir, yüce ve gayet saf özüne ne olursa olsun dokunmaz. Benim bildiğim şehvet yalnızca bedenimi ve düşüncelerimi değil, bu şehvet karşısında hayal ettiğim her şeyi, özellikle de yıldızlı evreni kirletir...

Ben Ay’ı, annelerin kanıyla, o iğrenç kokulu aybaşı kanıyla özdeşleştiririm.

Marcelle’i ona gözyaşı dökmeden sevdim. Eğer öldüyse, suç benim. Eğer karasabanlar görüyorsam, Marcelle’i düşündüğüm için saatlerce bir mahzene kapandığım oluyorsa da,

yeniden başlamaya, mesela onu başaşağı edip saçlarını klozete daldırmaya hazırım yine. Ama o öldü ve ben en beklemediğim anda beni ona yaklaştıran olaylarla yetiniyorum... Böyle olmasa, ölü Marcelle'le aramda herhangi bir ilişki görmem olanaksız; günlerimin çoğunu kaçınılmaz bir can sıkıntısı içinde geçirmeme de bu neden oluyor.

Şimdi Marcelle'in kendini nasıl astığını anlatmakla yetineceğim: O Normandiya dolabını görür görmez tanıdı ve dişleri takırdamaya başladı. Bunun üzerine, bana baktı ve benim Kardinal olduğuma inandı. Durmadan bağırıp çağırdığı için susturmanın tek çaresi onu yalnız bırakmaktı. Yeniden odaya girdiğimizde kendini dolabın içinde asmıştı.

İpi kestim: Gerçekten ölmüştü. Onu halının üstüne yattırdık. Simone kamışımın kalktığını fark edince bana eliyle otuzbir çekti; yere uzandık ve onu cesedin yanında düzdüm. Simone bakireydi, bu da bize acı verdi, ama acı duymaktan da mutluyduk. Simone ayağa kalkıp cesede baktı; Marcelle artık onun için bir yabancıydı, Simone da benim için öyleydi. Ne Simone'u ne de Marcelle'i seviyordum. Bana ölmüş olduğumu söyleseler bile şaşmazdım. Bu olaylar bana öylesine yabancı geliyordu. Simone'a bakıyordum; bu sırada hoşuma giden şey, bunu tam olarak anımsıyorum, onun uygunsuz davranışlar sergilemeye başlamasıydı. Ceset onu sinirlendirmişti. Kendisiyle aynı biçimdeki bu varlığın onu hissetmemesine dayanamıyordu. Özellikle ölünün açık gözleri onda kasımlara neden oluyordu. O dingin yüzün üstüne işedi, gözlerin kapanmaması şaşırtıcı görünüyordu. Üçümüz de dingindik. En umut kırıcı olan da buydu. Her türlü can sıkıntısı tahayyülü benim için bu âna ve ölüm denen o komik engelleme bağıdır. Bu benim isyan etmeden, hatta bir suç ortaklığı duymadan böyle düşünmemi engellemez. Aslında olayları anlamsızlaştıran şey coşku yokluğuydu; saçma varlık bence

her türlü hakka sahip olduğundan ölü Marcelle bana canlısından daha az uzaktı.

Simone'un cansıkıntısından, öfkesinden dolayı Marcelle'in üstüne işemiş olması ölümü anlamaya ne kadar kapalı olduğumuzu gösteriyor. Simone çok öfkeliydi, kaygılıydı, ama saygılı olmaya hiç niyeti yoktu. Marcelle yalnızlığımız içinde o denli bize aitti ki onu herhangi bir başka ölü gibi görmüyorduk. O, başkalarının ölçülerine indirgenemezdi. O gün bizi denetimi altına almış olan karşıt itkilerimiz birbirlerini etkisiz hale getirip basiretimizi bağlıyordu. Sesi yansıtmayan bir mekândaki sesler gibi, bu itkiler de davranışların etkisiz olduğu bir dünyada bizi çok uzakta tutuyordu.

Müstehcen Hayvanlar

Açılacak bir soruşturmanın yol açacağı sıkıntılardan kaçınmak için İspanya'ya gitmeye karar verdik. Simone çok zengin bir İngiliz'in yardımına güveniyordu; adam ona kendisini kaçırıp bakımını sağlamayı önermişti.

Villadan gece ayrıldık. Bir kayık çalarak İspanya sahilinin ıssız bir noktasında karaya çıkmak kolay oldu.

Simone San Sebastian'a gitmek üzere beni bir korulukta bıraktı. Ortalık kararırken döndü, güzel bir araba kullanmaktaydı.

Bana Sir Edmond'u Madrid'de bulabileceğimizi, adamın kendisine gün boyunca Marcelle'in ölümü ile ilgili çok ayrıntılı sorular sorduğunu, hatta birtakım plan ve krokiler çizmeye zorladığını anlattı. Sir Edmond sonunda bir hizmetkârını balmumundan sarı peruklu bir manken almaya göndermiş, manken getirildiğinde, gözleri açık olarak Marcelle'in pozisyonunda yere yatırılmış, Simone da onun yüzüne işemek zorunda kalmıştı. Sir Edmond genç kıza dokunmamıştı.

Simone, Marcelle'in kendini asmasından sonra adamakıllı değişmişti. Gözleri dalıp dalıp gidiyordu, başka bir dünyada yaşıyor gibiydi. Her şey canını sıkıyormuş gibi görünüyordu. Bu hayata giderek daha ender yaşadığı, ama eskisinden çok daha şiddetli orgazmlar sayesinde bağlı kalıyordu yalnızca. Vahşilerin kahkahaları uygar insanlarınkinden ne kadar farklıysa mesela, bu orgazmlar da normal, bildiğimiz zevklerden o denli farklıydı.

Simone'un yorgun gözleri öncelikle müstehcen ve hüznün verici bir şey görmek için açılıyordu...

Bir gün, Sir Edmond ufak tefek, çok hoş bir Madridli gece güzeline getirtip, basık, dar ve penceresiz bir domuz ahırına kapattırdı. Kız, don gömlek, dişi domuzların karınlarının altındaki gübreli su birikintisinin içine kapaklandı. Kapanan kapının önünde, çamurun içinde, Simone uzun uzun bana kendisini düzdürdü; bu sırada Sir Edmond da otuzbir çekiyordu.

Hırıltılar çıkararak benden kaçan Simone, kıcını iki eliyle kavradığı gibi, adamakıllı geriye attığı başını yere vurmaya başladı. Böylece birkaç saniye soluk almadan gerilip kaldı. Elleriyle, tırnaklarını da batırarak vargücüyü açıyordu kıcını. Ansızın kıvrandı ve korkunç bir gürültüyle kapının demirlerine çarpıp yaralandı. Yerde, boğazlanmış bir kümes hayvanı gibi çırpınmaya başladı. Sir Edmond onu ısırması için bileğini uzattı. Kasılmalar onu uzun süre altüst etti, yüzü tükürük ve kan içindeydi.

Bu gibi krizlerden sonra her zaman gelip kendini kollarıma atardı; kıcı kocaman avuçlarımda, kımıldamadan, konuşmadan, bir çocuk gibi, ama üzgün haliyle öylece kalırdı.

Yine de Simone, Sir Edmond'un çaba harcayıp bize sağladığı bu müstehcen eğlencelere boğa güreşlerini yeğlemeye devam ediyordu. Bu güreşlerin üç ânu onu büyülüyordu: Bi-

rincisi, hayvanın kapalı olduğu yerden kocaman bir sıçan gibi hızla arenaya çıkışı; ikincisi, boynuzlarının bir kısrağın böğrüne, ta kafasına kadar saplanması; üçüncüsü ise gülünç kısrağın arenada bir o yana bir bu yana koşturması, gereksiz yere çifte atışı ve bacaklarının arasından beyaz, pembe ve sedefsi gri renklerde iğrenç bir bağırsak yığınının sarkmasıydı. Hayvanın patlayan sidik torbası ansızın kumların üstünde birikinti oluşturduğunda Simone'un burun delikleri titriyordu.

Simone'un kaygısı tüm boğa güreşi boyunca sürüyor, saldıran boğanın, hiç durmadan, öfkeyle kırmızı renkli kumaşa o korkunç boynuz darbelerinden birini boşlukta körü körüne indirişini, matadoru havaya atışını görmenin dehşetini, içindeki dayanılmaz bir arzunun ifadesi olarak yaşıyordu. Zaten şunu da söylemek gerekir ki, o korkunç hayvan matadora bir parmak uzaklıktan, hiç durmadan ve sık sık, pelerinin içinden geçerken, insan, her defasında, tam ve yinelenen bir biçimde, fiziksel bir aşk oyunu yaşıyormuş gibi bir duyguya kapılır. İnsan ölüme çok yakın olduğunu da böyle hisseder. Bu tür mutlu geçişler enderdir ve bunlar izleyicilerde gerçek bir çılgınlığa yol açar; kadınlar bu çok dokunaklı anlarda öyle bir cinsel haz duyar ki bacak ve göbek altı kasları gerilir.

Boğa güreşleri konusunda Sir Edmond bir gün Simone'a, gerektiğinde her biri amatör birer matador olan güçlü İspanyol erkeklerinin, ölen ilk boğanın kızartılmış hayalarını arena kapıcısından istemelerinin son zamanlara kadar âdet olduğunu söyledi. Bu hayaları oturdukları yere, yani en ön sıraya getirtip sonraki boğanın ölmesini izleyerek yiyorlarmış. Simone anlatılanlara büyük bir ilgi duydu ve, bir sonraki pazar günü, yılın ilk boğa güreşine gideceğimiz için, Sir Edmond'dan ölen ilk boğanın hayalarını getirtmesini istedi. Ama bir koşulu vardı, bunları çiğ istiyordu.

“Peki ama,” dedi Sir Edmond, “çiğ yumurtaları ne yapacaksınız? Çiğ çiğ yemeyeceksiniz, değil mi?”

“Onları önümde bir tabakta istiyorum,” dedi yalnızca.

Granero'nun Gözü

7 Mayıs 1922'de La Rosa, Lalanda ve Granero Madrid arenalarında boğalarla güreşeceklerdi. Belmonte Meksika'nın, Lalanda ile Granero da İspanya'nın büyük matadorlarıydı. Genellikle aralarında en iyisinin Granero olduğu kabul ediliyordu. Yirmi yaşında, yakışıklı, boylu poslu, çocuksu bir rahatlık içindeki Granero çoktan popüler olmuştu. Simone ona karşı ilgi duyuyordu; Sir Edmond bu ünlü matadorun o akşam güreşten sonra bizimle birlikte olacağını söylediğinde büyük sevinç duymuştu.

Granero'nun öteki matadorlardan farkı, kesinlikle bir kasaba benzememesi, kızların düşlediği beyaz atlı prens, tam bir erkek, tığ gibi biri olmasıydı. Boğa üzerine doğru her sıçradığında, matador giysisi de bedenine, fışkırırcasına dümdüz, dimdik, gergin bir çizgi görünümü kazandırıyor-du (kışına da kalıp gibi oturuyordu). Ölmek üzere olan ve kan ter içindeki postundan buharlar çıkan boğanın karşısında, parlak kırmızı renkli kumaş, güneşte pırıl pırıl parlayan

kılıç, değişimi tamamlayıp oyunun büyüleyici yanını ortaya koyuyordu. Tüm bunlar İspanya'nın kavurucu göğü altında oluyordu. Bu gökyüzü asla sanıldığı gibi tümüyle renksiz ve sert değil, güneşli ve ışıl ışıldır, cansız ve bulanık, kimi zaman gerçekdışı bir parlaklıktadır, öyle ki ışığın parlaklığı ve sıcağın şiddeti cinsel duyguların özgürlüğünü, tam olarak tenin yumuşak ıslaklığını çağırır.

Güneşin parlaklığının bu ıslak gerçekdışılığını 7 Mayıs'taki o boğa güreşine bağlıyorum. Burada satın alıp özenle sakladığım eşyalar yalnızca sarı ve mavi renkli bir yelpaze, bir de Granero'nun ölümüyle ilgili olarak hazırlanmış bir broşürdü. Bir gün gemiye bindiğim sırada bu hatıra eşyalarının içinde bulunduğu valiz denize düştü (bir Arap bunları bir sılıkla sudan çıkardı); şimdi kötü durumdalar, ama kirlenmiş, şişmiş olsalar da, benim için suda bozulma görüntüsünden ibaret olan şeyleri o toprağa, o yere, o günün tarihine bağlıyorlar.

Simone'un hayalarını beklediği ilk boğa kapkara bir canavardı; arenaya girmeden önce kapatıldığı yerden yıldırım gibi çıkıp, tüm çabalara ve bağırıp çağırmalara karşın daha güreş başlamadan üç atın karnını deşti. Hatta bir defasında bir atla binicisini sanki güneşe sunmak istercesine havaya kaldırdı ve her ikisi birlikte gürültüyle boynuzların gerisinde yere düştü. Granero tam zamanında öne çıktı: Boğayı pelerininin içine alıp hayvanın öfkesine meydan okudu. Çılgınca alkışlamalar sürerken genç adam canavarı pelerini içinde habire döndürüyordu. Hayvan, her defasında, saldıracakmış gibi ona doğru atılırken, o da korkunç bir darbeden kıl payı kurtuluyordu. Sonunda boğanın, bu güneş canavarının ölümlü açıkça gerçekteşti. Kurban, sarhoşlara özgü bir kararsızlık içinde çöküp, bacakları havada yere serilerek can verirken alkışların sonu gelmiyordu.

Sir Edmond'la benim aramda ayakta duran Simone –o da benim kadar coşmuştu– alkışlar bittikten sonra oturmak istemedi. Tek laf etmeden elimden tutup beni arenanın, sidik kokusunun egemen olduğu bir dış avlusuna götürdü. O, azmış olan kamışımı dışarı çıkarırken ben de elimi onun kıcına attım. Böylece, üzerinde minik sineklerin lekeler oluşturduğu bir güneş ışınıyla aydınlanan, leş gibi kokan tuvaletlere girdik. Genç kız soyununca, pembe renkli kamışımı salyalı, kan rengindeki etine daldırdım; kamışım bu aşk mağarasına girerken, bir yandan da elimle kudurmuşçasına anüsüyle oynayıp duruyordum: Aynı zamanda, başkaldırmış ağızlarımız birbirine karışıyordu.

Açılmış vajinası sperm içinde yüzerken ve kamışım da içindeyken ikimizi birden mahvedip paralayan orgazmın yanında boğanunki bile hafif kalır.

Ateş gibi yanıp ille de çıplak kalmak isteyen göğüs kafeslerimizin içinde hızla çarpan kalplerimiz yatışmak bilmiyordu. Simone, hâlâ zevk içindeki kıcıyla, ben kaskatı kamışım-la, ilk sıraya geri döndük. Ne var ki arkadaşımın oturması gereken yere bir tabağın içinde iki çıplak boğa taşacağı konmuştu. Yumurta büyüklüğünde ve biçimindeki bu erbezleri sedef gibi parlak beyaz renkteydiler, ama kandan hafifçe pembeleşmişlerdi, her biri bir göz yuvarını andırıyordu.

“Bunlar çiğ boğa yumurtaları,” dedi Simone’a Sir Edmond, hafif bir İngiliz aksanıyla.

Simone tabağın önünde diz çökmüştü, çok büyük bir tedirginlik içindeydi. Ne istediğini bildiği halde, ne yapacağını bilmediği için öfkeliydi. Benim otursun diye kaldırdığım tabağı elimden kapıp yeniden sıranın üzerine koydu.

Sir Edmond'la ben etrafın dikkatini çekmekten korkuyorduk. Güreş uzayıp gidiyordu. Simone'un kulağına eğilip ne yapmak istediğini sordum:

“Budala,” dedi, “çıplak kıcımla tabağın üstüne oturmak istiyorum.”

“Olamaz,” dedim, “otur yerine.”

Tabağı kaldırıp onu oturmaya zorladım. Yüzüne uzun uzun baktım. Anladığımı görmesini istiyordum (o süt dolu tabak aklıma gelmişti). O andan sonra artık yerimizde duramaz olmuştuk. Bu huzursuzluk öyle bir hal aldı ki dingin Sir Edmond bile bizimle birlikte aynı ruh haline girdi. Güreş kötüydü. Endişe içindeki matadorlar saldırgan olmayan boğalarla karşı karşıydılar. Simone güneşli bir yerde oturmamızı istemişti; dudaklarımızı bile kurutan nemli bir sıcaklık ve ışık buğusu içinde kalmıştık.

Simone hiçbir şekilde eteğini kaldırıp kıcını o yumurtaların üstüne koyamazdı; tabağı elinden bırakmamıştı. Granero geri gelmeden önce onu yeniden düzmek istiyordum, ama kabul etmedi; atların karınlarının deşilmesi, ardından, kendi deyimiyle, “anlı şanlı” bağırsakların sel gibi dışarı dökülmesi onu sarhoş ediyordu (o dönemde atların karnını koruyan zırhlar henüz yoktu).

Güneş ışınları bizi gitgide, açıkça görülme, çınlı çıplak kalma yönünde duyduğumuz güçsüz arzuya, tedirginliğimize uygun bir gerçekdışılığın içine çekiyordu. Güneşten, susuzluktan ve azgın cinsel duygulardan üçümüzün de yüzü buruşmuş, içimizdeki öğelerle artık uyuşmayan bu üzgün ve hırçın yozlaşmayı paylaşıyorduk. Granero’nun arenaya yeniden girmesi hiçbir şeyi değiştirmede. Boğa güvensizlik içindeydi, güreş uzayıp gidiyordu.

Bundan sonra olup bitenler geçişsizce, hatta aralarında açıkça bir bağ olmaksızın gerçekleşti; ama bu, aralarında bağ bulunmamasından değil, benim bunları orada değilmişim gibi izlememden ileri geliyordu. Her şey kısa bir süre içinde olup bitti: Simone’un hayalardan birini ısırdığını dehşet

içinde görmüştüm ki, Granero da ilerleyip boğaya kırmızı şalı tuttu; sonra Simone, kan beynine sıçramış durumda, ağır bir şehvet duygusuyla, vajinasını açıp içine öteki yumurtayı soktu; boğanın yere devirdiği Granero'nun altına sıkıştığı korkuluğa boğa vargücüyle üç boynuz darbesi indirdi; boynuzlardan biri sağ gözüne ve başına saplandı. Arena sıralarından yükselen yıldırım çarpmışçasına bağırış çağırışlar Simone'un kasılmasıyla aynı zamana denk geldi. Simone oturduğu taş zeminden kalkıp sendeledi ve düştü, güneş gözünü alıyor, burnu kanıyordu. Birkaç adam koşup gelerek Granero'yu götürdü.

Sıralardaki seyircilerin tümü ayaktaydı. Cesedin sağ gözü dışarı sarkmıştı.

Sevilla Güneşi Altında

Aynı büyüklükte ve aynı yoğunlukta iki yuvar karşıt ve eşzamanlı şekilde hareket etmişti. Beyaz bir boğa hayası Simone'un "pembe ve kara" etinin içine girmiş; bir göz genç adamın başından çıkmıştı. Ölüme olduğu kadar gökyüzünün sidiksi sıvılaşmasına da bağlı olan bu rastlantı bir an Marcelle'e geri götürdü beni. Bu ele avuca sığmaz anda ona dokunuyormuş gibi oldum.

Her zamanki sıkıntı yeniden başladı. Keyfi kaçmış olan Simone Madrid'de bir gün daha kalmak istemedi. Bir zevk ve eğlence kenti olarak bilinen Sevilla'yı yeğliyordu.

Sir Edmond "meleksi arkadaşı"nın kaprislerini yerine getirmek istiyordu. Güney'de, Madrid'dekinden daha da yoz bir ışık ve sıcaklıkla karşılaştık. Sokaklarda görülen çiçek bolluğu cinsel duyguları körüklüyordu.

Simone hafif, beyaz giysisinin içinde çırlıçıplaktı; giysisinin ipek kumaşının altından jartiyeri, hatta bazı pozisyonlarda vajinasının kılları görünüyordu. Bu kentte her şey onu ya-

kıcı bir zevk yumağı haline getirmek için elbirliği ediyordu. Onun geçtiği sokaklarda bir kamışın pantolonu gerdiğine sık sık tanık oldum.

Sevişmekten neredeyse hiç vazgeçmiyor ama orgazma ulaşmaktan kaçınıp, kenti gezmeye bakıyorduk. Sevişmeye uygun bir yerden ayrılıp bir başkasını arıyorduk: Mesela bir müze salonu, bir bahçenin ağaçlıklı yolu, bir kilisenin gölgesi ya da gecenin ıssızlığında bir sokak. Arkadaşımı soyuyor ve kamışımı vajinasına ok gibi saplıyordum. Organımı ahırından çabucak çekip çıkarıyor ve rastgele yolumuza devam ediyorduk. Sir Edmond bizi uzaktan izliyor ve ara sıra bizi *iş üstünde* yakalıyordu. Hiç yaklaşmıyor ama yüzüne kan hücum ediyordu. Otuzbir çektiği oluyorsa da bunu gizlice, uzakta yapıyordu.

“İlginç,” dedi bir gün, bir kiliseyi göstererek, “burası Don Juan kilisesi.”

“Ee, ne olacak?” diye sordu Simone.

“İçeri yalnız girmek ister misin?” diye sordu Sir Edmond, Simone’a.

“Nereden geldi aklına bu düşünce?”

Düşünce saçma olsa da olmasa da, Simone içeri girdi ve biz onu kapıda bekledik.

Geri döndüğünde oldukça şaşırmıştık: Kahkahalarla gülüyor, konuşamıyordu. Gerek gülüşünün bulaşıcılığı yüzünden, gerekse de yakıcı güneşin etkisiyle ben de gülmeye başladım, sonunda Sir Edmond da nasibini aldı.

“Bloody girl!” diye haykırdı İngiliz. “Anlatamaz mısın ne oldu? Don Juan’ın mezarının üstünde gülüyoruz, farkında mısınız?”

Sir Edmond kahkahalarını gitgide arttırarak ayaklarımızın altındaki geniş bir bakır levhayı gösterdi: Levhanın altında kilisenin kurucusunun mezarı vardı, kurucunun da Don

Juan olduğu söyleniyordu. Yaptıklarından pişman olan Don Juan, en aşağılık insanların ayakları altında ezilebilmek için giriş kapısının altına gömülmek istemişti.

Makaraları büsbütün koyverdik. Simone gülerken bir yandan da işiyordu. Bacaklarından sızan sidik levhanın üstüne aktı.

Olayın bir başka sonucu oldu: Simone'un ıslanmış olan giysisinin kumaşı vücuduna yapışıp saydamlaştığından kapkara vajinası açıkça görölüyordu.

Simone sonunda sakinleşti.

"Ben üstümü kurutmak için içeriye gidiyorum," dedi.

Bulunduğumuz salonda Simone'un gülmesini haklı çıkaracak hiçbir şey göremedik; oldukça serin bir yerdi, ışık kırmızı kalın pamuklu perdelerin arasından süzölüyordu. Tavanın oymalı bir çatısı vardı, duvarlar beyaz badanalıydı, ama heykel ve resimlerle süslüydü; yaldızlı ahşaptan bir sunak ve sunağın yine yaldızlı ahşap arkallığı yerden çatının kirişlerine kadar arka duvarı kaplıyordu. Süslemeleriyle, kıvrım ve burma biçiminde bezemeleriyle sanki Hint hazineleriyle dolu gibi görünen olağanüstü güzellikteki bu mobilya, loşluğu ve altın parıltıları sayesinde bir vücudun güzel kokulu gizlerini çağırıştırıyordu. Valdés Leal'ın kapının sağında ve solunda yer alan iki ünlü tablosunda çürümekte olan cesetler betimlenmişti: Bir papazın gözçukuruna koca bir sıçan girmektedir...

Şehvet uyandıran bu görkemli şeylerin tümü, gölge oyunları, perdelerin kırmızı ışığı, zakkumların tazeliğı ve kokusu, keza Simone'un utanmazlığı beni zıvanadan çıkarıyordu.

Günah çıkarma kabininden çıkan tövbekâr bir kadının ipek çoraplar içindeki iki ayağını gördüm.

"Kadın geçerken ayaklarını görmek istiyorum," dedi Simone.

Günah çıkarma kabininin yakınında, önümde bir yere oturdu.

Kamışımı eline vermek istedim, ama benim gelinceye kadar bana otuzbir çekmekle tehdit edip, kabul etmedi.

Oturmak zorunda kaldım; ıslak ipeğin altından vajinasının kıllarını görüyordum.

“Göreceksin bak,” dedi bana.

Uzun bir bekleyişten sonra, çok güzel bir kadın, ellerini kavuşturmuş olarak, solgun ve esrik yüzüyle kabinden çıktı: Başını arkaya atmış, gözbebeklerinin yalnızca akı görünür durumda, bir opera hayaleti gibi ağır adımlarla salondan geçti. Gülmemek için dişlerimi sıktım. Bu sırada günah çıkarma kabininin kapısı açıldı.

İçeriden, gencecik ve çok yakışıklı, bir azizinki gibi içine çökmüş avurtları ve ferî sönmüş gözleriyle sarışın bir papaz çıktı. Kabinin eşiğinde, ellerini kavuşturmuş, gözlerini tavanda bir noktaya dikmiş olarak duruyordu. Sanki uhrevî bir görüntü gelip onu yerden kopararak götürecekti gibiydi.

Kuşkusuz o da günah çıkartan kadın gibi gözden kaybolup gidecekti, ama benim şaşkın bakışlarım altında Simone onu durdurdu. Gönül gözüyle gören bu adamı selamlayıp günah çıkarmak istediğini söyledi...

Papaz, soğukkanlı ve esrimeye doğru kayan haliyle, günah çıkarma kabinini gösterdi: Perdenin arkasında bir dua iskemlesi vardı; sonra tek sözcük söylemeden yeniden kabindeki yerine geçip kapıyı kapattı.

Simone'un Günah çıkarması
ve
Sir Edmond'un Ayini

 aşkınlığımı zihninizde kolayca canlandırabilirsiniz. Simone perdenin arkasında diz   kt . O fısıldayarak konuşurken ben de bu  eytanlığın sonucunu sabırsızlıkla bekliyordum. İğrenç herifin kabinden fırlayıp dinsiz kızın üstüne atılacağını gözümün önüne getiriyordum. Oysa hiç de böyle bir şey olmadı. Simone, o kafesli k  k  pencereden, alçak sesle durmadan konuşuyordu.

Sir Edmond'la birbirimize soran gözlerle bakıyorduk ki sonunda durum açıklığa kavu tu. Simone yavaş yavaş kendi kalçasını ellemeye, bacaklarını a maya ba lamı tı. Bir dizini dua iskemlesinin üstünde tutarak kımıldanıp duruyordu. İtiraflarına devam ederken giysisini tümüyle yukarı kaldırdı. Hatta bana mastürbasyon yapıyormu  gibi geldi.

Parmak ucunda ilerledim.

Simone, gerçekten de, papazın yanında, kafese dayanmış, bedeni gerilmiş, bacakları ayırık durumda, parmakları vajinasının kılları arasında mastürbasyon yapıyordu. Ona dokunabiliyordum. Kalçalarına attığım elim deliğine ulaştı. Bu sırada şu sözleri açıkça duydum:

“Peder, daha en büyük günahımı söylemedim.”

Bu sözleri bir sessizlik izledi.

“En büyük günahım, peder, sizinle konuşurken mastürbasyon yapmam.”

Bu kez birkaç saniye süren fısıltılar duyuldu. Sonunda neredeyse yüksek sesle, “İnanmıyorsan gösterebilirim,” dedi Simone.

Ve Simone ayağa kalktı, kabinin penceresinin önünde kendini gösterdi: Emin ve hızlı el hareketleriyle mastürbasyon yapıp kendinden geçiyordu.

“Bana bak, papaz efendi,” diye bağırdı kabinin duvarına şiddetli yumruklar indirerek, “ne yapıyorsun o kulübede, ha? Sen de otuzbir mi çekiyorsun?”

Ama papazın bölmesinden hiç ses gelmiyordu.

“Öyleyse, kapıyı açıyorum!”

İçeride, gönül gözüyle gören adam oturmuş, başı önünde, damla damla ter akan alnını kurulamaktaydı. Genç kız alttan cübbenin içini yoklamaya başladı: Papaz sesini çıkarmıyordu. Simone o iğrenç kara cübbeyi sıyrıp pembe renkli ve sertleşmiş uzun bir kamışı ortaya çıkardı: Papaz yalnızca yüzünü buruşturarak ve dişlerinin arasından ılık gibi bir ses çıkararak başını arkaya attı. Kendini Simone’a teslim etti, Simone da onun hayvansı kamışını ağzına aldı.

Sir Edmond’la ben donakalmıştık, kımıldayamıyorduk. Duyduğum hayranlık beni olduğum yere çivilemişti. Ben ne yapacağımı bilemez haldeyken esrarengiz İngiliz yaklaştı, Simone’u kibarca bir kenara çekti, sonra papaz denen o

solucanı bileğinden tutarak deliğinden çıkarıp ayaklarımızın dibine yatırdı. İğrenç herif ölü gibi yatıyordu, salyaları yere akmaktaydı. İngiliz'le ben onu kollarımıza alıp ayin eşyası yerine taşıdık.

Pantolonunun önü hâlâ açıktı, kamışı sarkmış, beti benzi atmıştı; direnç göstermiyor, ancak güçlkle soluyordu; görkemli ve süslemeli bir koltuğa oturttuk onu.

"Señores," dedi zavallı adam, "benim ikiyüzlü biri olduğumu mu sanıyorsunuz?"

"Hayır," dedi Sir Edmond, kesin bir tavırla.

Simone papaza sordu:

"Adın ne senin?"

"Don Aminado."

Simone bu papaz leşine tokadı indirdi. Tokadı yiyen leşin kamışı yeniden kalktı. Simone soyundu; çömelip, yerdeki giysilerinin üstüne bir dişi köpek gibi işedi, sonra papazın kamışını tutup ona otuzbir çekti ve kamışı ağzına alıp emdi. Ben de Simone'u arkadan düzdüm.

Sir Edmond bu sahneyi tipik bir *hard labour* sahnesi izler gibi izliyordu. İçine sığındığımız salonu dikkatle inceledi. Bir çiviye asılı küçük bir anahtar gördü.

"Nedir bu anahtar?" diye sordu Don Aminado'ya.

Papazın kasılan yüzünün kaygılı halinden, bunun kutsal kâsenin içinde saklandığı dolabın anahtarı olduğunu anladı.

Az sonra, İngiliz, aşk tanrıları gibi çırlıçıplak çocuk melek resimleriyle bezenmiş bir altın kudas kabıyla geri döndü.

Don Aminado yere konmuş bu Tanrı kabına gözlerini ayırmadan bakıyordu; Simone'un, kamışını acıtan ısırmlarıyla da altüst olmuş o güzel budala yüzü tümüyle ürkmüş bir hal aldı.

İngiliz kapıyı sürgülemişti. Dolapların içini karıştırırken kocaman bir kutsal çanak buldu. Bizden bir süre için o zavallıyı bırakmamızı rica etti.

“Görüyor musun,” dedi Simone’a, “az önce kudas kabı içinde mayasız ekmekler, şimdi de içine şarap konan kutsal çanak.”

“Meni kokuyor bunlar,” dedi Simone, mayasız ekmekleri koklayarak.

“Doğru,” dedi İngiliz, “gördüğün bu mayasız ekmekler İsa’nın küçük çörekler haline getirilmiş menisi. Şaraba gelince, kilise adamları bunun *kan* olduğunu söylüyorlar. Bizi kandırıyorlar. Eğer gerçekten kan olsaydı, kırmızı şarap içerlerdi, ama beyaz şarap içiyorlar, bunun pekâlâ sidik olduğunu bile bile.”

Bu açıklama inandırıcıydı. Simone kutsal çanağı aldı, ben de kudas kabını: Don Aminado koltuğunda hafif bir titremeyle sarsıldı.

Simone önce adamın kafasına kutsal çanakla şiddetli bir darbe indirdi; bu, adamı sarstı, sonunda sersemleştirdi. Simone yeniden onun kamuşunu emmeye koyuldu. İğrenç hırıltılar çıkarmaya başladı papaz. Simone onu şehvet azgınlığının doruk noktasına getirip, “Hepsi bu kadar değil,” dedi. “İşemen de gerekiyor.”

İkinci kez yüzüne vurdu papazın.

Adamın önünde soyundu, ben de ona kendi elimle mastürbasyon yaptırdım.

İngiliz’in bakışları öyle sert, sersemlemiş genç papazın gözlerinin içine öyle dikiliydi ki olay kolayca gerçekleşti. Don Aminado Simone’un kamuşunun altında tuttuğu kutsal çanağı sidikle doldurdu gürültüyle.

“Şimdi de iç bakalım,” dedi Sir Edmond.

Zavallı, iğrenç bir esrime içinde içti.

Simone yeniden kamuşunu emdi papazın; adam zevkten acıklı bir çığlık attı. Çılgınca bir hareketle o kutsal oturağı

duvara fırlatıp parçladı. Dört güçlü kol onu yakaladı; bacakları açık, bitkin durumdaydı; Simone kudas kabını papazın altında tutarak ona otuzbir çekiyordu; papaz domuz gibi bağırarak menisini mayasız ekmeklerin içine akıttı.

Sinek Bacakları

Leşi yere bıraktık. Gürültüyle taş döşemenin üstüne kapaklandı. Coşkunun eşlik ettiği apaçık bir kararlılık içindeydik. Papazın kamışı inmekteydi. Utancından çökmüş, ağzı yere yapışmış, yerde yatıyordu. Taşaklarına kadar boşalmıştı, günah işlemiş olması da mahvediyordu onu. İnlerken şöyle dediği duyuldu:

“Alçak günahkârlar...”

Ve başka yakınmalar geveledi.

Sir Edmond onu ayağıyla itti; canavar irkildi, öfkeyle bağırmaya başladı. Gülünç bir haldeydi; kahkahaları koyverdik.

“Ayağa kalk,” diye buyurdu Sir Edmond, “girl’le sevişeceksin.”

“Alçaklar, İspanyol adaleti... zindan... boğularak asılacaksınız,” gibi tehditler savurdu boğuk bir sesle rahip.

“Söz konusu olanın kendi menisi olduğunu unutuyor,” dedi Sir Edmond.

Önce yüzü buruştu, hayvanca bir titremeye karşılık verdi, sonra dedi ki:

“Ben de... ben de boğularak asılacağım... ama önce siz...”

“Budala,” dedi İngiliz bıyık altından gülererek, “önce ha! Seni bekleteceğimi mi sanıyorsun?”

Budala herif, Sir Edmond’a baktı; güzel yüzünü aşırı bir bönülük kaplamıştı. Tuhaf bir sevinç içinde ağzını açtı; ellerini kavuşturdu, gökyüzüne doğru kendinden geçmiş bir halde baktı. Bunun üzerine zayıf, ölgün bir sesle mırıldandı:

“... şehit...”

Öteki dünyada huzura erme umudu gelmişti zavallıya: gözleri parıldar gibi oldu.

“Bak, sana önce bir şey anlatacağım,” dedi Sir Edmond. “Biliyorsun, asılarak ya da boğazlanarak idam edilenlerin kamışları boğulma sırasında öyle sertleşir ki adamların menileri gelir. Sen de şehit olacaksın ama sevişerek.”

Dehşete kapılan papaz doğruldu, ne var ki İngiliz onu kolunu bükerek yeniden döşeme taşlarının üstüne attı.

Sir Edmond adamın kollarını arkadan bağladı. Ben ağzına bir tıkaç tıkıp kemerimle bacaklarını bağladım. Kendisi de yere uzanan İngiliz, papazın kollarını elleriyle bir mengene gibi sıkmaya başladı; bacaklarını da kendi bacaklarıyla kenetleyerek kımıldayamaz duruma getirdi. Ben de diz çöküp, başını uyluklarımın arasına sıkıştırmıştım. İngiliz, Simone’a, “Şimdi, bu kilise faresinin üstüne ata biner gibi otur,” dedi.

Simone giysisini çıkardı ve kıcı pörsümüş kamışa yakın olmak üzere, şehidin karnurun üstüne oturdu.

İngiliz, yere uzanmış, kurbanın altından, konuşup duruyordu:

“Şimdi, boğazını sık, âdemelmasının tam arkasındaki boşluğa gitgide daha kuvvetlice bastır.”

Simone sıkı: Adamın kımıltısız bedeni bir titremeyle kısıldı ve kamışı kalktı. Kamışı elime alıp Simone’un vajinasına soktum. Simone da boğazını sıkmaya devam ediyordu.

Adamakıllı kendinden geçmiş olan geçen ız, sertleşmiş kamışı şiddetle vajinasına sokup çıkarmaya başladı. Papazın kasları gerildi.

Sonunda geçen ız adamın boğazını öyle kararlı bir biçimde sıktı ki can çekişen adam daha şiddetli bir titremeyle sarıldı: Kının meni içinde yüzdüğünü hissetti Simone. Bunun üzerine bıraktı papazı ve bir zevk fırtınası içinde kaykılıp kendini yere attı.

Simone yerde sırtüstü yatıyordu, ölen adamın menisi sızılmaktaydı uyluğundan. Ben de ızı düzmek için yanına uzandım. Fel olmuş gibiydim. Duyduğum aşırı cinsel arzu ve o zavallının ölümü beni bitkin düşürmüştü. Ama daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Simone’u dudaklarından öpmekle yetindim.

Geçen ız marifetini görmek istedi ve beni bir kenara iterek ayağ a kalktı. Çıplak kıyla çırılçıplak cesedin üstüne bir kez daha ıktı. Cesedin yüzünü inceledi, alınıdaki teri sildi. Bir güneş ışını içinde vızıldayan bir sinek durmadan gelip gelip ölünün üstüne konmaktaydı. Simone kovdu bu sineği, ama, ansızın, hafif bir çığlık attı. Şöyle tuhaf bir şey olmuştu: Ölünün gözünün üstüne konmuş olan sinek yavaş yavaş gözün donuk yuvarının üstünde geziniyordu. Simone iki elinin arasına aldığı başını titreyerek sallıyordu. Onun çok derin düşüncelere dalmış olduğunu gördüm.

Her ne kadar garip görünse de, işin nasıl bir sona varabileceğine aldırış ettiğimiz yoktu. Eğer bizi tedirgin edecek biri gelirse, onun da uzun süre öfkelenmesine meydan vermedik... Her neyse... Simone, şaşkın halinden kurtulup ayağ a kalktı ve duvara yaslanmış olan Sir Edmond’un yanına gitti. Sineğin uçup vızıldadığı duyuldu.

“Sir Edmond,” dedi Simone, adamın omzuna yanağını dayayarak, “bir şey istesem, yapar mısınız?”

“Yaparım... belki,” dedi İngiliz.

Simone beni cesedin yanına getirdi ve diz çökerek, papazın gözkapaklarını ayırdı, sineğin üstüne konmuş olduğu gözü adamakıllı açtı.

“Görüyor musun gözü?”

“Evet, ne olmuş?”

“Bu bir yumurta,” dedi Simone adamakıllı yalın bir biçimde.

Şaşırmıştım, üsteledim:

“Ne demek istiyorsun sen?”

“Oynamak istiyorum onunla da.”

“Nasıl yani?”

Ayağa kalktı, yüzü sanki kıpkırmızı olmuştu (cırılçıplaktı).

“Dinleyin, Sir Edmond,” dedi, “bu gözü hemen bana ver-melisiniz, çıkarın onu.”

Sir Edmond’un kılı bile kıpırdamadı, çantasından bir ma-kas çıkardı, diz çöküp gözün çevresindeki etleri kesti, sonra parmaklarını gözçukurunun içine daldırıp, gerilmiş bağları da keserek gözü yuvasından çıkardı. O küçük beyaz yuvarı arkadaşımın avcuna koydu.

Simone bu çılgınlık örneğine baktı, tedirgin olduğu açıkça görülüyordu, ama duraksamadı. Bacaklarını okşayarak o gözü aralarına kaydırды. Gözün tenini okşaması son derece hoş bir şeydi... korkunç bir horoz ötüşü de eşlik ediyor gibiydi!

Ama yine de eğleniyor, gözü kalçalarının yarığında kay-dırıyordu Simone. Yere uzandı, bacaklarını ve kıcını yukarı kaldırdı. Kalçalarını sıkarak gözü kımıldamaz duruma getir-meye kalkıştı, ama göz –parmakların arasından fırlayan bir fındık gibi– fırlayıp ölünün karnunun üstüne düştü.

İngiliz beni de soymuştu.

Genç kızın üstüne atladım, vajinası kamışımı yuttu. Onu düzdüm: İngiliz de gözü bedenlerimizin arasında yuvarlayıp duruyordu.

“Kıçırma sokun onu,” diye bağırdı Simone.

Sir Edmond gözü Simone’un yarığının üstüne yerleştirip, itti.

Sonunda Simone benden ayrılıp gözü Sir Edmond’un elinden aldı ve onu yeniden içine soktu. Bu sırada beni kendine çekti ve dudaklarımdan öyle ateşli bir şekilde öptü ki boşaldım: Menimi vajinasının kılları arasına fıskırttı.

Ayağa kalkıp Simone’un uyluklarını ayırdım. Yere yatmıştı. O anda, tıpkı uçuracağı kelleyi bekleyen bir giyotin gibi, sanıyorum kendimi hep beklediğim şeyin karşısında bulmuştum. Sanki dehşetten gözlerim dışarı uğramıştı; Simone’un kıllı vajinasının içinde, Marcelle’in donuk mavi gözünün sidikten gözyaşları dökerek bana baktığını gördüm. O taptaze kılların içindeki meni serpintileri de bu görüntüye acıklı bir hüznün katıyordu. Simone’un uyluklarını ayırık tutuyordum: Sımsıcak sidik gözün altından baldırların en alt bölümlerine doğru sel gibi akıyordu...

Sir Edmond ile ben uzamış siyah sakallarımızla, Simone da başında sarı çiçekli siyah ipekten gülünç şapkasıyla kiralık bir arabada Sevilla’dan ayrıldık. Yeni bir kente geldiğimizde, girişte, hep kılık değiştiriyorduk. Ronda’dan, başımızda tüylü, siyah birer fötr şapka, İspanyol papazları kıyafetinde, cübbele-
rimize sarınarak ve erkeksi hareketlerle kocaman puolarımızı tüttürerek geçtik; Simone da papaz okulu öğrencisi giysisi içindeydi ve her zamankinden daha meleksi bir hali vardı.

Böylece, yeri göğü sarı, ışıklar içinde uçsuz bucaksız bir oturağı andıran ülkeden, Endülüs’ten sonsuza dek tüydük. Orada her gün yeni kişiliklere bürünen yeni bir Simone’un ırzına geçiyordum, özellikle de öğlene doğru, güneşin altında ve Sir Edmond’un kızarmış gözleri önünde.

Dördüncü gün İngiliz, Cebelitarık’ta bir yat satın aldı.

Anımsamalar

Bir gün bir Amerikan dergisini karıştırırken iki fotoğraf dikkatimi çekti. Birincisi ailemin memleketi olan ücra bir köyden bir sokağın, ikincisi ise buranın çok yakınındaki bir şatonun yıkıntılarının fotoğrafıydı. Dağda bir kayalığın tepesinde bulunan bu yıkıntılarla yaşamımın bir bölümü arasında bir bağı vardır. Yirmi bir yaşımda yazları ailemin yanında geçiriyordum. Bir gün aklıma geceleyin bu yıkıntılara gitmek geldi. Birtakım namuslu genç kızlar ve annem beni izlediler (bu kızlardan birini seviyordum, o da bu sevgime karşılık veriyordu, ama daha önce hiç konuşmamıştık: Çok sofu bir kızdı, Tanrı'nın henüz kendisine seslenmemiş olmasından kaygılanarak tefekküre devam etmek istiyordu). O gece zifiri karanlıktı. Bir saat yürüdükten sonra yıkıntılara vardık. Şatonun duvarlarının çevresindeki dik bayırları tırmanıyorduk ki beyaz ve ışıklı bir hayalet kayaların arasındaki bir oyuktan çıkarak yolumuzu kesti. Genç kızlardan

biri ve annem kendilerini sırtüstü yere bıraktı, ötekilerse çığlıklar atmaya başladılar. Daha başlangıçta bir oyun oynandığından emindim, ama yine de yadsınamaz bir dehşete kapıldım. Boğazım sıkışır gibi olsa da bu şakadan vazgeçmesi için bağırarak hayaletle doğru yürümeye başladım. Görüntü ortadan kayboldu: Ağabeyimin kaçtığını gördüm; kendisi bir arkadaşıyla anlaşıp bisikletle bizden önce buraya gelmiş, bir çarşafa sarınarak, ansızın yaktığı bir karpit lambasının ışığı altında bizi korkutmuştu. Dekor bu şaka için uygundu, mizansen kusursuzdu.

O dergiyi karıştırdığım gün, öykümdeki çarşaf bölümünü bir süre önce yazmış bulunuyordum. Öyküde çarşaf sol yandaydı, hayalet de aynı şekilde şatonun sol yanında belirmişti. İki görüntü birbiriyle çakışıyordu.

Elbette şaşkınlığım daha çok artmıştı.

O günden sonra, kilise sahnesini, özellikle de gözün çıkarılması olayını ayrıntılarıyla kafamda kurmuştum. Bu sahne ile gerçek yaşamım arasında bir bağ olduğunu fark ederek, aynı sahneyi gerçekten de izlediğim ünlü bir boğa güreşinin öyküsüyle birleştirdim –buradaki tarih ve adlar gerçektir, Hemingway kitaplarında bunlara birçok kez anıştırmada bulunmuştur–; ilk önce hiçbir benzerlik kurmadım, ama Granero’nun ölümünü anlatırken, sonunda şaşkınlığa düştüm. Gözün çıkarılması bağımsız bir buluş değil, gözümün önünde gerçek bir adamın aldığı belirgin bir yaranın (bu, yaşamımda gördüğüm tek ölümcül kazadır) öyküde icat edilmiş bir kişiye aktarılmasıydı. Böylece belleğimde izi kalmış bu iki dikkat çekici görüntü, ben en aşırı müstehcenliği aramaya başlar başlamaz, tanınmayacak bir biçimle ortaya çıkmıştı.

Bu ikinci benzerliği kurmuş, boğa güreşi öyküsünü bir süre önce tamamlamıştım: Dostlarımdan bir doktora kitabın farklı bir versiyonunu okudum. Daha önce hiç soyulmuş

boğa hayası görmediğim için bunları, önceleri, boğanın cinsel organı gibi canlı kırmızı renkli olarak gözümde canlandırmıştım; o sırada bana göz'le *yumurta* arasında bir benzerlik kurmaya uygun görünmüyordu. Dostum bana yanıldığımı gösterdi. Bir anatomi kitabını açtık; burada hayvanlarla insanların erbezlerinin yumurta şeklinde olduklarını gördüm. Renkleri ve görünüşleri de gözyuvarlarınkilerin aynıydı.

Başka tür anılar zaten takıntılarım ile ilgili görüntülerle birleşiyor.

Frengili (tabes hastası) bir babadan olmuşum. Annemi bana gebe bıraktığında çoktan körmüş ve ben iki ya da üç yaşına geldiğimde de aynı hastalıktan felç geçirmiş. Küçük bir çocukken babama tapardım. Oysa felç ve körlük, öteki sonuçlardan başka şu sonuçları da doğurmuştu: Bizim gibi tualete gidip çişini yapamıyordu; bu işi oturduğu koltuğundaki özel bir kaba yapıyordu. Körlüğü yüzünden tam olarak üstüne örtemediği bir örtünün altından işiyordu önümde. Zaten en üzücü olan da bakış biçimiydi. Hiç görmediği için, gözbebekleri, geceleyin, gözkapaklarının yukarısında kayboluyordu: Bu, genellikle çiş yapma sırasında meydana geliyordu. Kartal gagası gibi bir burnu vardı ve süzölmüş yüzünde gözleri faltaşı gibi açılıyordu. Genellikle, çiş yaparken, bu iki gözün neredeyse yalnızca akı görünürdü; o zaman bir şaşkınlık ifadesi gelirdi yüzüne. Bu gözlerin yalnızca babamın görebildiği ayrı bir dünyası vardı ve bu görüş babamda görünmeyen bir gülmeye yol açardı. Oysa, benim yumurtaların görüntüsüyle birleştirdiğim işte bu yalnızca akı görünen beyaz gözler; öyküde göz'den ya da *yumurta*'dan söz ettiğimde sidik de bu yüzden ortaya çıkıyor.

Bu çeşitli ilintileri fark edince, öykünün özünü (bütünüyle ele alındığında) çocukluğumun en üzüntülü olayına bağlayan yeni bir ilinti bulduğumu sanıyorum.

Ergenlik çağıma geldiğimde, babama karşı sevgim bilinçaltı bir tiksintiye dönüştü. Tabes hastalığının neden olduğu şiddetli ve gelip geçici ağrılar (doktorlar bunları en amansız ağrılar arasında sayıyordu) yüzünden durmadan haykırımlarından daha az tedirgin olmaya başlamıştım. Sakatlıklarının onu mahkûm ettiği kötü kokulu pislik (üstüne kakasını da yaptığı oluyordu) o kadar da ağır gelmez oldu bana. Her konuda onunkine ters bir tutum ya da düşünce benimsemeye başladım.

Bir gece, annemle birlikte, sakat babamın odasında bağıra bağıra verdiği bir söylevle uyandık: Adam ansızın delirmişti. Çağırdığım doktor çabucak geldi. Babam kendi söz ustalığı içinde en mutlu olayları hayal ediyordu. Doktor annemle birlikte bitişik odaya geçtiğinde, çılgın babam gür erkek sesiyle bağırmaya başladı:

“SÖYLESENE DOKTOR, KARIMA BİNMEKTEN NE ZAMAN VAZGEÇECEKSİN!”

Gülüyordu. Gördüğüm ciddi eğitimin etkisini ortadan kaldıran bu tümce karşısında beni de korkunç bir gülme almış, yaşamımda ve düşüncelerimde bu sözlerin eşdeğerlerini bulmak gibi bilinçdışı sürekli zorunluluk duygusu içinde kalmıştım. Bu, belki de “gözün öyküsü”nü açıklıyor.

Yaşadığım kişisel acıların en önemlilerini sıralamaya nihayet son veriyorum.

Marcelle’le annemi özdeşleştiremem. Marcelle, bir gün, bir kahvede, önümde oturmuş olan on dört yaşındaki tanımadığım bir kız. Bununla birlikte...

Babamın delilik krizi geçirmesinden birkaç hafta sonra, annem de –büyükannem gözümün önünde onunla iğrenç bir şekilde kavga edince– aklını kaybetti. Uzun süren bir melankoli dönemi geçirdi. Saplantı haline getirdiği lanetlenmiş olma düşüncesi beni tedirgin ediyordu; bu yüzden

onu sürekli olarak göz hapsinde tutmak zorunda kaldım. Bir çılgınlık yapmasından o kadar ürküyordum ki bir gece mermer kaideli iki ağır şamdanı şöminenin üstünden alıp kaldırdım: Uykuda olduğum sırada gelip beni bunlarla tepelemesinden korkuyordum. Sabrım tükenip de, onu, umutsuzluk içinde kollarını bükerek, doğru düşünmeye zorlamak isteyecek ve dövecek noktaya geldiğim oldu.

Annem bir gün yanında bulunmadığım bir andan yararlanıp ortadan kayboldu. Onu uzun süre aradık; erkek kardeşim tam zamanında yetişip onu çatıda henüz kendini asmış durumda buldu. Yeniden hayata döndü yine de.

Bir başka kez yine kayboldu. Onu dere boyunca arayıp durdum; dereye boğulmuş olabilirdi. Koşarak bataklıkların arasından geçtim. Sonunda bir yolda karşı karşıya geldik: Neredeyse beline kadar ıslanmıştı, eteğinden derenin suları akıyordu. Derenin buz gibi soğuk, bulunduğu yerde boğulacağı kadar derin olmayan sularından (kış ortasıydık) kendi kendine çıkmıştı.

Genelde hep bu anılara takılıp kaldığım söylenemez. Uzun yıllar geçtikten sonra zaten beni etkileme güçlerini kaybettiler: Zaman onları etkisiz duruma getirdi. Ancak şekil değiştirmiş, tanınmaz durumda, şekil değiştirme sırasında da müstehcen bir anlam kazanarak, yeniden canlanabildiler.

*Gözüñ Öyküsü'nün
Devam Planı*

Simone gitgide daha kötüye giden on beş yıllık sefahattan sonra, bir işkence kampına düşer. Ama yanlışlıkla; işkence öyküleri, gözyaşları, talihsizliğin saçmalığı, Simone'un bir deri bir kemik kalmış bir kadın tarafından yüreklendirilip, Sevilla Kilisesi sofularının uzantısı olarak, sofulaşmanın sınırına gelmesi. Simone o zamanlar 35 yaşındadır. Kampa girdiğinde güzeldir, ne var ki yaşlılık aşama aşama, çaresi olmayan hasarlarla ona ulaşır. Dişi cellatla sofı kadın arasında şiddetli bir kavga sahnesi: Sofı Kadın ile Simone öldüresiye dövölür, Simone günaha girmekten kurtulur. Sevişir gibi ölür, ama ölümün (namuslu) arılığı ve saçmalığı içinde: Ateş ve can çekişme, yüzünün şeklini değıştirir. Cellat ona vurur, ama o darbelere aldırış etmez, sofı kadının sözlerine aldırış etmez, can çekişme telaşı içindedir. Burada hiç de erotik bir zevk söz konusu değıildir, bu ondan daha öte bir şeydir. Ama kurtuluşu yoktur. Mazoşistçe

bir Şey de değildir ve derinlemesine bakıldığında bu coşku insan imgeleminin tasarlayabileceğinden daha b y kt r, her Şeyi aÇar. Ancak temelinde yalnızlık ve anlamsızlık yatmaktadır.

Plan ~~de~~ d'une suite de l'histoire de l'œil
pour qu'on ait de ~~la~~ plus en plus ^{graves}
~~différentes~~ ^{différentes} dans un
~~le premier~~ ^{le premier} camp de telle

~~Pour qu'on ne se trompe pas de l'endroit où il faut aller~~
~~pour le camp de la bataille~~

par eux; rivié de mystère, larmes, imbecilité du malheur, ~~le~~^{la} ~~malheur~~, ~~le~~^{la} ~~malheur~~, ~~le~~^{la} ~~malheur~~,
Simone à la limite d'une conversion, exhortée par une ~~longue~~^{grande} épreuve, prolongement
de la devise de l'Église de Seville. ~~Exhortée~~^{Telle} et alors âgée de 35 ans. Belle Belle
à l'encre au camp, la violence l'a tué par degrés d'attitude, ivresse médicale, grande
Seigneur avec un bonhomme fennell et le diable: ~~la~~ la devise et Simone bathes émoi,

Si vous échappez à la tentation, elle meurt comme on fait l'amour, mais dans la
fineté (détachée) et l'indifférence de la mort, la fin. Et l'agonie la tamponne. Le
bonheur la pousse ^{au comp} ~~elle est indifférente au fait de~~
le travail de l'agonie. Ce n'est ^{pas} une joie ^{profondément} ~~profondément~~ ~~profondément~~ Mais ~~elle~~
sans issue. Ce n'est pas non plus marcelister et, ~~profondément~~ ~~profondément~~ ~~profondément~~ cette exaltation
est plus grande que l'imagination ne ^{la} peut représenter, elle dépasse tout. Mais
c'est la solitude et l'échec de vous qui la produisent.

Georges Bataille'ın Lord Auch müstear adıyla 1928 yılında el altından yayınladığı *Gözün Öyküsü*, 20. yüzyıl edebiyat tarihinin en aykırı metinlerinden biridir. Sayısız değerlendirmeye konu olmuş, edebiyat eleştirisinden felsefeye, psikanalizden sinemaya farklı disiplinlerce ele alınmış bu metin, Battaile'in estetik anlayışının dışavurumudur: Romaneskten ve psikolojik yorumlamadan arınmış kısa roman.

Çağrışımların büyüleyiciliğiyle ivme kazanan, provokatif hamleleriyle güçlenen ve sinemaya da uyarlanan bu erotika acının, şiddetin, ölümün ve cinselliğin kutsallığının iç içe geçtiği estetik, esrik ve "uygunsuz" bir başyapıt.

Bu kitap yetişkinler içindir.



ISBN: 978-975-570-923-9



9 789755 709239

14 TL

🐦 selyayincilik 📖 selyayin 📱 selyayincilik

www.selyayincilik.com